Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Stormy Rapture

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MEREDITH, MARY
Insula Tobei de Aur / Mary Meredith
Traducător: Cornelia Alexoi-Shili
București: Alcris, 2008.
ISBN 978-973-580-311-7
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

MARY MEREDITH

Insula Tobei de Aur

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI SHILI

ALCRIS
M-94

Din colecţia "El şi EA" puteţi comanda prin telefon, poştă sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc:

552. PARADISUL
560. MAI ESTE TIMP PENTRU IMPACARE
561. LASA-MA SA TE IUBESC
562. O MIE DE LUMANARI
563. PANDORA SI MAGICIANUL
565. TESTAMENTUL
567. FATA CU UNICORN
574. DRAGOSTE FARA LIMITE
577. PESTE ANI
578. O DRAGOSTE CAZUTA DIN CER
580. DIFICULTATILE LUI KATE
583. SUB VRAJA IUBIRII
584. PREJUDECATI SI IUBIRE
585. AVENTURA DRAGOSTEI
586. MADONA CU PARUL DE AUR
587. PORTRETUL FEMEII IUBITE
588. VARA INDIANA
589. MEXICANUL
590. TRATAMENT PENTRU SINGURATATE
591. DACA E SA TRADEZ
592. O LUME INTREGA INTRE NOI
593. FIUL TATALUI VITREG
594. VIZITATOR DE O NOAPTE
595. O AMERICANA IN MEXIC
596. ZBORUL INIMII
597. O CAPCANA MULT PREA SECDUCAT
598. O SECRETARA MODEL
599. SECRETUL CRISTINEI
600. DRAGOSTE TRADATA
601. VIS TEXAN
602. SURPRIZELE UNEI CASATORII DIN
603. LIMPEDE PRECUM CRISTALUL
604. FRUMOSUL MEU AVENTURIER
605. KAREN
606. CASTELUL WICKLOW
607. BARBATUL DIN TRIPOLI
608. VECHILE SEIFURI
609. INTALNIRE INTAMPLATOARE
610. VIITORUL NE ZAMBESTE
611. MIREASA FUGARA
612. SINGURI IN JUNGLA5
613. MESERIA DE ACTRITA
614. TU ESTI, SAU SORA TA?
615. UN BARBAT NEMILOS
616. NAUFRAGIATII
617. CEI MAI FRUMOSI ANI
618. ZAMBETUL JOANNEI
619. IN RITMUL INIMILOR
620. SENINA ESTE ZIUA
621. UN AMERICAN LA LONDRA
623. CASTELUL COPILARIEI MELE
624. DEPARTE DE TINE
625. FATA DIN PADURE
626. NOAPTEA SFANTA
627. DOAMNA DIN OGLINDA
628. CASATORIE PE MADISON AVENUE
629. STATUIA VIE
632. MOSTENITORUL INDRAGOSTIT
633. JURAMANT SUB STELE
634. BARCA VISURILOR
635. MOSTENIREA DIN HAWAII
636. CAUTAND O NOUA DRAGOSTE
637. FLACARI DE ARGINT
638. VIS DE VACANTA
639. CASA DE LANGA RAU
640. O GUVERNANTA CURAJOASA
641. S-AU CUNOSCUT IN ZANZIBAR
642. UN CHIRIAS CIUDAT
643. CA PRIN FARMEC
644. IMBARCARE CLANDESTINA
645. IUBIRE IZBAVITOARE
646. ABISUL
647. INTALNIRE IN SAFARI
648. DURERI DISPARUTE
649. STAPANA CASTELULUI VANDERMOOR
650. DACA ASTA E DRAGOSTE
651. VALEA CASCADELOR
653. INTOARCERE LA "PRIVELISTEA
655. FOCUL VIETII
656. POVESTEA LUI JODY
657. AVENTURA IN PORT
658. CLIPE DECISIVE
659. IDILA PE MARE
660. VACANTA IN MAURITIUS
661. O MOSTENIRE CIUDATA
662. SOT SI SOTIE
663. DECIZIE PERICULOASA

Capitolul 1

Carys nu mai simțise o teamă ca aceasta, niciodată în viața ei, așa că acum își închise ochii, strângându-i cu putere, nu doar pentru că anticipa o inevitabilă prăbușire, dar și pentru a face o rugăciune în gând, cu speranța că nu se va îneca în vastul Pacific. Mai zburase de câteva ori cu Mike și cu tatăl său, dar niciodată nu se gândise că ar fi posibil să se prăbușească. Acum, însă, această perspectivă se pregătea să devină o realitate terifiantă.

Acest zbor promitea să decurgă fără niciun incident și Carys se preocupase doar de problemele legate de viitor, pentru că nu se întâmpla în fiecare zi ca o fată să fie cerută în căsătorie de fiul și succesorul patronului ei.

Carys se angajase la compania lui Karl Shushter cu șase luni în urmă și, la scurt timp după aceea, ajunsese la concluzia că e foarte îndrăgostită de Michael, fiul patronului ei. În același timp însă, din cauza purtării nesuferite a lui Karl Shushter, Carys se gândise tot mai serios să renunțe la ceea ce îndeobște se cheamă o slujbă bine plătită și să se întoarcă în Anglia. Îi ajunsese cuțitul la os.

Colac peste pupăză, ieri noapte Mike o ceruse de nevastă și, din cauza stării în care se afla, îl refuză, neluând în seamă niciunul dintre avantajele unei astfel de căsătorii.

Se simțea, cu toate acestea, foarte bine cu Mike, deși uneori îl suspecta că moștenește ceva din lipsa de caracter a tatălui său. Când fuseseră în Honolulu, Mike se comportase foarte frumos și avuseseră împreună cele mai extraordinare nopți care se pot imagina. Cu toate acestea însă, când era la restaurant sau la vreun club, Mike îi privea cu o gelozie cumplită pe toți bărbații care se apropiau de ei sau care o admirau pe Carys. Brunetă, cu păr lung și bogat și cu ochii verzi și mari, Carys atrăgea, desigur, foarte multe priviri, spre disperarea lui Mike. Așa se face că propunerea lui a surprins-o. Relația lor însă nu s-a deteriorat din cauza refuzului ei

și Carys era sigură că Mike își va reînnoi propunera când va considera că e un moment mai potrivit. Ca și tatăl său, nu se dădea atât de ușor bătut. Pe de altă parte, era sigură că patronul ei n-ar fi fost deloc încântat ca unicul său fiu să se însoare cu o secretară, care, pe deasupra, mai era și englezoaică.

Problemele cu care se confruntau acum însă erau mult mai importante și Carys se întreba cum fusese posibil să se ajungă la această situație, de vreme ce atât Mike cât și tatăl său, care îi însoțea, erau piloți calificați, iar avionul fusese verificat cu cea mai mare grijă înainte de decolare. Nici stația nu mai funcționa, deși fusese totul în regulă și din acest punct de vedere când plecaseră din Honolulu. Singura speranță, se gândea Carys, erau locuitorii insulei de care se apropiau, care își spunea ea îi pot vedea la timp, pentru a le sări în ajutor.

Impactul cu apa fusese foarte puternic și în următorul moment Carys simți o lovitură lângă tâmplă, apoi nimic altceva până în momentul în care se trezi într-o barcă, cu capul sprijinit de genunchii lui Mike. Deschise ochii, incitată de razele calde care-i mângâiau fața, dar îi închise imediat la loc, din cauza durerii ascuțite care îi săgetă tot capul.

O mână afectuoasă îi atinse ușor obrajii, mângâindu-i apoi cu grijă toată fața:

– Carys… Iubito, auzi ea venind de foarte departe vocea lui Mike și deschise încă o dată ochii.

– Am fost salvați? îngăimă ea cu greu, cu buzele aproape lipite de sarea care i se uscase pe gură.

– Da, am fost foarte norocoși că am ajuns aproape de insulă, spuse Mike mângâindu-i părul ud.

Carys încercă apoi să privească mai mult în jur și constată cu stupoare că era aproape goală. Rochia subțire de vară pe care o îmbrăcase la plecare se transformase în câteva fâșii subțiri care-i expuneau tot corpul. Era desculță, iar părul ei lung, înecat în apă cu sare, îi cădea acum greu pe gât și pe umeri.

Încercă să-și schimbe poziția, dar barca, foarte mică, se întoarse puternic pe o parte.

– Ei, ei… Ai grijă.

Încercă să vadă persoana din partea din față a bărcii, care i se adresase pe un ton foarte alarmat, dar câmpul ei vizual era în parte blocat de Karl Shushter, care, cu capul în mâini și hainele sfâșiate, părea mult mai vulnerabil decât și-ar fi putut Carys închipui vreodată. Era totuși foarte curioasă să-l vadă pe salvatorul lor, așa că făcu un efort și își ridică mai mult capul. Astfel, văzu

cu surprindere un tânăr blond, cu genele și sprâncenele aproape albe, foarte bronzat și foarte bine clădit. Un alt fapt foarte straniu era că părea că zâmbește permanent, deși în momentul acela nu surâdea, totuși.

– Te simți mai bine? o întrebă Mike, urmărind direcția privirilor ei, după care îi cuprinse umerii, într-un gest extrem de posesiv.

– Mă simt bine, cu excepția durerii de la cap, explică ea surâzând ușor.

– Scumpa mea, spuse Mike mângâind-o. Vom vedea ce s-a întâmplat, când ajungem la țărm.

Botul bărcii atinse curând plaja și străinul împreună cu Karl Shushter, pe care îl urmă imediat și Mike, traseră barca pe nisipul uscat și fierbinte.

Mike se întoarse în barcă și încercă s-o ridice, dar picioarele ei erau înțepenite. Șocul fu chiar mai mare, poate, decât arătă, pentru că se îngălbeni brusc și o privi speriat și neputincios.

Străinul, care fusese atent la cele petrecute, se repezi și, cu o ușurință extraordinară, o luă în brațe și o scoase afară din barcă.

– Puteam să fac și eu asta, îngăimă Mike.

– Dumneavoastră trebuie să vă recuperați puterile mai întâi. După aceea îi veți putea ajuta și pe alții. Mergem la casa aceea. E-n ordine? spuse el, arătând cu capul spre o căsuță umbrită de câțiva copaci, de la capătul plajei.

Mike dădu din cap afirmativ.

– E un doctor pe-aici? întrebă el, uitându-se curios în jur.

Carys îl cuprinse instinctiv pe străin după gât, simțind, dintr-o dată că se învârte totul cu ea. Era însă atât de fericită că sunt din nou pe pământ, încât locul acela îi păru cel mai frumos pe care cineva l-ar fi putut vedea vreodată. Când ajunseră la casa albă, fără etaj, cu o verandă încărcată de flori, care, după toate probabilitățile, avea o vedere perfectă spre plajă, Carys exclamă aproape fără să vrea:

– Doamne, cât e de frumos!…

Comentariul său fusese atât de neașteptat, încât străinul își înclină capul și o privi cu un zâmbet foarte larg și o sclipire bruscă în ochii extrem de albaștri.

– Și mie îmi place foarte mult, răspunse el, deși va fi prea multă înghesuială acum și asta nu-mi place.

– Oh, îmi pare foarte rău, spuse ea, fără să-l privească, pentru că se jena atât de sentimentul de

intimitate pe care-l simțea cuprinsă de brațele lui goale și puternice, cât și de faptul că nu-i convenea că trebuia să-i cazeze și nu ascundea asta. Mike prinse din zbor scuzele exprimate de ea și se grăbi să intervină.

– Da, e neplăcută această situație, iubito, dar nu puteam rămâne pe plajă. Ai nevoie de un doctor. După aceea, vom vedea ce vom face și unde ne vom putea muta.

– Aveți aici o stație de transmisie? întrebă Karl Shushter, a cărui înfățișare era absolut jalnică acum și care se gândea doar la cele întâmplate.

Străinul scutură din cap cu putere:

– Nu, pentru ambele voastre probleme. Nu chemăm niciun doctor și nu folosim nici radio. Prefer așa.

– Sfinte Sisoie, comentă Karl Shushter scandalizat, după care rămase fără cuvinte.

Intrară în casă și Carys fu așezată cu multă grijă pe un șezlong foarte lung, iar Mike și tatăl lui fură invitați să se așeze alături, pe niște scăunele.

-Eu o să lipsesc câteva minute, spuse gazda și dispăru imediat după ușa larg deschisă. Carys și însoțitorii ei rămăseseră muți câteva momente, uitându-se unul la celălalt cu aerul că încă nu le venea să creadă că sunt în situația în care erau.

Bărbatul se întoarse destul de repede, purtând o tavă cu câteva cești cu cafea și un fel de halbă pe post de zaharniță, plus câteva boluri de ceramică, pline ochi cu lapte.

– Se pare că ai glumit când ai spus că nu ești bucuros de oaspeți, spuse Mike privind cu plăcere cele aduse.

Străinul nu răspunse și Mike își continuă plimbarea din priviri peste întreaga cameră.

Nu era foarte elegantă, se-nțelege, dar era foarte spațioasă și luminoasă, iar puținele piese de mobilier, deși din nuiele, creau un cadru foarte plăcut și odihnitor.

– Unde dracu suntem aici? exclamă Mike, uitându-se cu insistență la străinul atât de masiv, încât domina cu prezența lui nu numai tot spațiul, dar și pe ei toți. Se părea că, în sfârșit, Karl Shushter își găsise nașul, ceea ce o amuza teribil pe Carys, chiar și în acele împrejurări.

– Vechea denumire a acestui loc era ,,Isleta del Tambor Dorado", răspunse străinul, foarte rar și încet. ,,Insula tobei de aur", traduse el calm, văzându-l pe Mike cum se chinuia să pătrundă sensul cuvintelor lui. E paradisul meu… Sau, mai bine zis, a fost. De-acum e prea aglomerat aici, așa cum am mai spus.

– Chiar nu ai un radio? întrebă din nou Karl Shushter, nevenindu-i să creadă că cineva poate trăi atât de rupt de lume. Atunci, cum putem anunța unde suntem?

– Nu există nicio posibilitate în acest sens, explică, foarte calm, tânărul. Două luni de-acum încolo, până vor veni celelalte provizii, nu va mai trece nimeni pe-aici.

– Ce ne facem? exclamă Karl Shushter. Ar fi mai bine să te gândești cum ne poți scoate de-aici, domnule, și asta cât mai repede. Voi ști să te răsplătesc, nu-ți face griji.

– Crede-mă că te-aș fi expediat urgent, în acest moment, dar din păcate n-am nicio posibilitate, până peste două luni.

– Și nu mai e nimeni pe insula asta?

– Nu. Ăsta e și motivul pentru care am cumpărat-o. Stai deci liniștit, pentru că te agiți degeaba.

– Dar e o nebunie! Aproape că își ieși din minți Karl Shushter. Știi cine sunt eu, terchea-berchea?

Bărbatul se ridică încet de pe scaun și se îndreptă spre un bufet din fundul camerei. Scoase o sticlă de whisky și își turnă cu grijă într-unul din paharele de pe raft. Apoi, se întoarse din nou spre ei, bând puțin câte

puțin și zâmbind atât de cuceritor din colțul gurii, încât Carys simți cum se înfioară toată.

– Câteodată îmi sunt trimise și niște ziare, așa că am avut ocazia să vă văd fotografiat împreună cu fiul dumneavoastră de câteva ori, domnule Shushter.

Apoi își mută ochii incredibil de albaștri spre Carys și spuse cu același calm.

– Nu știu însă nimic despre tânăra doamnă.

Karl Shushter ignoră cu desăvârșire invitația gazdei de a-i fi prezentată Carys și se îndreptă spre el cu mâinile în șold.

– Atunci, știi că pot să-ți dau orice mi-ai cere, domnule…?

– Campbell, răspunse bărbatul, liniștit, neluând în seamă istericalele musfirului său. Driff Campbell.

Pentru un moment, numele păru să-i sune foarte cunoscut, dar în clipa următoare Karl Shyshter renunță la efortul de a-și aminti de unde anume și își continuă argumentele:

– Îți dai, deci, seama că am posibilitatea să cumpăr o duzină de insule ca aceasta și nu e nicio problemă să mă revanșez dacă ne vei ajuta să plecăm de-aici cât mai curând. Cred că oricine e dispus să facă un ban în plus în aceste timpuri, încheie el cu aroganță.

Carys făcu ochii mari, pentru că Driffort Campbell era un scriitor foarte cunoscut. Romanele lui de aventuri făcuseră înconjurul lumii, și chiar dacă, poate, nu era multimilionar ca tatăl lui Mike, era convinsă că era și el destul de bogat pentru a rămâne impasibil la atitudinea lui Karl Shushter.

Carys continuă să-l analizeze cu foarte mult interes, convinsă de faptul că, dacă ar fi putut, i-ar fi alungat din paradisul în care se retrăsese încă din primele minute. Simțindu-i ochii ațintiți asupra lui, Driff Campbell se îndreptă spre ea.

– Te simți bime? O voi trimite pe Luan să-ți aranjeze un loc unde să te poți odihni, până vom rezolva lucrurile în alt mod, spuse el surâzând. Cred că va trebui să te prezinți singură, pentru că nimeni nu pare dispus să facă acest lucru.

– Sunt secretara domnului Shushter, răspunse ea cu un zâmbet ușor… Numele meu este Carys Lane, domnule Campbell.

– Carys? Repetă el numele ei de origine celtică, ridicând din sprâncene. E un nume englez, nu-i așa?

– Galez.

– Foarte frumos, surâse el și o prinse în brațe, neluând în seamă nici privirile uimite ale lui Mike și

nici pe cele contrariate ale lui Karl Shushter. Hai, să mergem s-o căutăm pe Luan. Te va îngriji ea.

Surprinsă la culme, Carys nu mai fu în stare să mai scoată niciun cuvânt, realizând doar că e traverstă în grabă și purtată pe un hol din care se deschideau mai multe camere.

– Luan, strigă el și, imediat, o fată înaltă și subțire își făcu apariția, zâmbind și privind-o cu curiozitate pe Carys.

Nu avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Era o frumusețe gen păpușă, așa cum observase Carys că erau fetele din Hawaii. Accentul ei era însă în mod cert american.

-Da, domnule Campbell, zâmbi ea mai mult cu ochii decât cu gura și Carys nu putu să nu se întrebe cine era această fată care fusese acceptată în paradisul lui Driff Campbell.

– Mă tem că avem vizitatori, spuse el, vizibil deranjat de musafirii atât de neașteptați. Caută-l pe John și spune-i să aranjeze un loc în care-i putem caza.

– A ieșit cu barca, spuse Luan. A plecat să vadă dacă poate recupera ceva din epavă.

– Sper că nu-și riscă pielea pentru o nimica toată, răspunse Driff Campbell. Totuși, dacă aduce câte ceva,

va fi mulțumit, pentru că domnul Shushter e dispus să plătească înmiit pentru fiecare lucru.

Luan făcu ochii mari și privi surprinsă spre Carys, apoi se întoarse din nou spre Driff.

– Îl știți pe John, nici nu va vrea să discute, până nu se va convinge că merită osteneala.

Driff Campbell încheie subiectul cu o ridicare din umăr, după care continuă:

– Așaz-o pe domnișoara Lane undeva. Are o lovitură la cap și trebuie să stea întinsă.

Luan îi oferi proaspetei venite brațul, pentru a o ajuta să meargă câțiva pași.

– E doar o situație provizorie, domnișoară, puțin mai târziu vom vedea unde veți dormi.

– Unde vom dormi? repetă Carys, realizând pentru prima oară că vor fi nevoiți să rămână o perioadă pe insulă.

Dintr-o dată, se simți foarte mică, singură și neajutorată și-l privi speriată pe bărbatul din fața ei.

Ochii albaștri se îngustară foarte mult, dar, în afară de amuzament nu putu citi nimic altceva în adâncul lor. Carys se enervă puțin când bărbatul începu să râdă de-a binelea, pentru că avu, brusc, impresia că e obiectul amuzamentului lui, și nu credea că starea în

care era putea, în mod normal, să genereze o asemenea dispoziție.

– Par eu omul care să vă lase să dormiți pe plajă? întrebă Driff Campbell, dezvelindu-și toți dinții, albi și puternici, în contrast foarte accentuat cu fața atât de bronzată.

Admit că nu sunt fericit de prezența voastră aici de fapt, de a oricărui străin, nu de a voastră, în special pentru că atunci când sunt singur lucrez mult mai bine și fără întreruperi, și din câte mi-am dat seama Karl Shushter și fiul lui sunt destul de vorbăreți. Voi face însă tot ce-mi stă în putință pentru a vă asigura un loc în care să vă simțiți bine în perioada în care veți fi nevoiți să poposiți aici.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule Campbell.

– M-ai recunoscut, am văzut, asta, surâse el cu amabilitate, ceea ce n-aș putea spune despre șeful tău. El crede că sunt un pomanagiu, râse el din nou cu poftă, scuturându-și capul. Acum te las să te odihnești. Luan va avea grijă de tine și în curând te vei restabili complet.

– Mulțumesc, îngăimă Carys privindu-l cum se îndepărta și întrebându-se de ce o intriga atât de mult.

După asta, se întoarse spre Luan, care aștepta surâzătoare în tot acest timp și care o prinse imediat de braț, foarte afectuoasă:

– Vino pe-aici, iubito.

Camera în care intraseră era, după toate însemnele feminine, camera ei însăși. În mijloc trona un pat mare și Carys se întrebă care dintre bărbații de pe insulă împarte acest pat cu frumoasa hawaiiană: John, despre care spusese că e plecat, sau însuși proprietarul insulei? Din tonul cărților sale, Driff Campbell părea să fie un mare cunoscător al sexului slab.

***

Carys se trezi foarte brusc la zvonul unor voci masculine care veneau din partea cealaltă a ușii și ridică speriată capul. Regretă însă imediat acest gest, pentru că o durere destul de puternică, încă, o străfulgeră din nou aproape de tâmple.

Coborî însă încet din pat pentru a încerca să vadă ce se întâmplase. Spera că nu vor rămâne mult acolo, pentru că, oricât de frumos ar fi fost pentru câteva zile,

pe termen lung, se gândi Carys, s-ar putea să nu i se mai pară chiar așa un paradis faptul că locuia în acele condiții și nu avea cu ce să se încalțe. În afara faptului dacă John nu-i pescuise, cumva, pantofii, pentru că, din câte observase, Luan avea labele picioarelor mult prea late, pentru a se potrivi cu ea.

Deschise, așadar, ușa dormitorului și se angajă pe coridorul îngust, dar, după numai câțiva pași, dădu nas în nas cu un tânăr negru înalt și destul de atrăgător, care-i surâse imediat ce o văzu:

– Vă simțiți mai bine, după cum se vede, spuse el, într-o limbă stranie, pe care Carys o recunoscu ca fiind americana cu accent hawaiian. Am venit să vă întreb dacă vreți să mâncați, ceva, pentru că ceilalți se pregătesc să se așeze la masă. Vă simțiți mai bine? întrebă el într-o manieră foarte prietenească și Carys îl încurajă.

– Mult mai bine, mulțumesc. Trebuie să fii John.

– Exact. John Kanaka. Ați întâlnit-o mai devreme pe soția mea, Luan.

– Da, a fost foarte drăguță cu mine. Cred că am dormit în camera ei… A voastră… Nu-i așa?

– Exact așa e, donșoară răspunse el. Dar asta a fost doar pentru acum. La noapte și cât veți mai sta aici,

dacă nu vom găsi o soluție mai bună, dumneavoastră dormiți în camera de rezervă, domnul Karl Shushter va dormi într-un șezlog, pe verandă, iar fiul său într-un hamac. Carys știa foarte bine ce însemna asta pentru cei doi bărbați, mai ales pentru Karl Shushter, dar nu puteau să le ceară gazdei lor să le ofere patul lui propriu.

– Sper că nu vă facem prea multe probleme, spuse Carys.

– Dumneavoastră, în mod sigur, nu, răspunse el. N-aș putea să spun încă nimic despre cei doi bărbați, dar dacă se va întâmpla ceva, domnul Campbell va ști să-i pună la punct.

În timp ce îl urmă în camera care-i fusese pregătită, Carys își spuse că era sigură că domnul Campbell era capabil oricând să pună la punct pe oricine, nu doar pe patronul ei, care nu avea nimic în comun cu o persoană ca domnul Campbell. Dacă vor rămâne, într-adevăr, două luni de acum încolo pe această insulă, va fi o ședere foarte spectaculoasă, din acest punct de vedere, își spuse Carys.

Capitolul 2

Cum Mike se uită cam ciudat la noul aranjament, Carys se hotărî din dimineața următoare să se mute pe verandă, alături de el. Niciunul dintre ei nu se formalizau prea mult când erau împreună, așa că, în situația de față, nici nu se putea pune această problemă. Pe plajele elegante din Honolulu sau Hawaii, unde stătuseră destul de mult împreună, de când se cunoșteau, Mike avea o alură foarte elegantă și atrăgătoare. În sălbăticia de aici, însă, era complet de nerecunoscut.

Niciunul dintre ei nu arăta la fel de bine ca ieri după-masă când părăsiseră Honolulu, dar erau în viață, și acest miracol conta cel mai mult pentru Carys.

În ceea ce o privea, Carys dormise foarte bine în încăperea numită de Luan ,,camera de oaspeți", dar Mike fu foarte nemulțumit de hamacul pe care îl așezase în verandă.

– Nu te poți aștepta să ai condițiile de la Hilton pe o insulă pustie, Mike, îi spuse ea sărutându-l cu duioșie pe obraji.

– Nu, dar nici nu suport să dorm în frig și să n-am unde să fac o baie caldă. Acest Campbell trăiește în epoca de piatră.

Când întrebaseră de posibilitatea de a face o baie, Luan adusese un lighean mare cu apă caldă de la bucătărie, iar Driff Campbell îl sfătuise pe Mike să se spele în apa lagunei din apropiere.

– Cum poate trăi, astfel? comentă Mike.

Carys îl privi cu îngrijorare.

Dacă vor rămâne acolo încă două luni, nu va auzi nimic, altceva, desigur, din partea lui, decât fraze de genul celor emise deja.

– Cred că e mai bine să facem schimb, Mike. Dormi tu în camera de oaspeți și eu voi dormi aici. Sau putem să dormim toți trei acolo.

– Da, putem să dormim acolo toți trei, fu el de acord.

De când erau pe insulă se dovedeau toți trei mai pesimiști și Carys își spunea că erau firești aceste stări după tot ce pătimiseră, deși florile care-i înconjurau și briza binefăcătoare care venea dinspre ocean, ar fi trebuit să-i mai remonteze puțin.

Numele insulei începuse s-o obsedeze și s-o intrige, deopotrivă. Vechea denumire era de origine spaniolă, dacă puținele ei cunoștințe de limbi străine nu o înșelau, se gândi Carys. Intenționase să-l întrebe mai multe despre acest fapt pe gazda lor, dar renunță în ultima clipă.

– E destul de romantic să locuiești o vreme pe o astfel de insulă, spuse Carys, totuși, n-aș putea să trăiesc toată viața aici. Mike o privi lung și răspunse:

– Nu-ți face iluzii, iubito, nimeni nu te vrea pentru totdeauna aici. Cei care locuiesc pe o astfel de insulă se gândesc doar să câștige ceva de pe urma ta.

– De pe urma mea? îl privi Carys cu ochi mari. Ce vrei să spui, Mike, pentru numele lui Dumnezeu?

Mike se jucă pentru moment cu părul ei subțire și mătăsos, fără s-o privească direct.

– Tocmai am observat că idiotul care face pe gazda are o barcă foarte sofisticată, cu un motor foarte puternic… Tu ești o fată foarte frumoasă, Carys…

– Și vrei să-i fac curte? Mike, ești odios… Nu-ți închipui că e fericit de prezența noastră aici. Și să știi că e un om foarte deștept.

– Deștept? Ăsta?

De unde-ai mai scos-o?

– Driffort Campbell e un scriitor foarte cunoscut și cred că a fost o mare greșeală din partea tatălui tău să-l trateze cum a făcut-o.

Mike nu considera purtarea tatălui său lipsită de tact. Toți oamenii pot fi cumpărați, într-un fel sau altul și Campbell nu făcea, desigur, excepție.

– Numele îmi suna cunoscut, dar știi, iubito, că nu sunt chiar un șoarece de bibliotecă. Totuși, nu toți scriitorii din lume sunt bogați. Ba, aș putea spune că dimpotrivă.

– Nu scriitori ca Driffort Campbell. Sunt sigură că ne-ar fi ajutat bucuros să plecăm de-aici, dacă ar fi putut. Îl deranjează foarte mult prezența noastră.

– Atunci, de ce nu face ceva să ne ajute? Nu ăsta era modul de viață pe care visam să-l am cu tine pe o insulă tropicală.

– Mike …

– Putea fi mai rău, știu asta, iubito… Draga mea, m-am gândit, în urma acestei întâmplări nefericite, că ai

deja douăzeci și patru de ani și ar fi cazul să te măriți și că desigur ar fi de preferat ca eu să fiu alesul.

– Nu cred că tatăl tău va fi foarte încântat de faptul că secretara lui îi devine noră.

Mike râse cu poftă și o sărută scurt pe buze.

– Domnișoară Lane, sună vocea lui Karl Shushter în spatele lor. Ai putea să-mi acorzi câteva minute? spuse el pe un ton sarcatic, pentru că, probabil, nu realizase până atunci faptul că relația lor ajunsese atât de departe.

Carys îl înghionti ușor pe Mike pentru a se da la o parte și-i aruncă lui Karl Shushter o privire și mai neprietenoasă decât de obicei.

– Bineînțeles, domnule Shushter, răspunse ea.

– Cum vom reuși să evadăm de pe această insulă afurisită? întrebă el.

– N-am nici oidee, spuse Carys. Domnul Campbell nu are radio, ca să putem lua legătura cu lumea de afară și niciun alt mijloc de transport, în afara bărcuței cu care ne-a cules pe noi și cu care nu știu ce-am putea face.

– Tu chiar l-ai crezut pe individul ăsta când a spus că nu mai trece nimic pe-aici până peste două luni?

– Da. N-are niciun motiv să ne mintă.

– Ești sigură?

– Da, domnule Shushter. Domnul Campbell s-a retras aici pentru a scrie nederanjat de nimeni, așa că prezența noastră îl enervează la culme și ar fi foarte bucuros să poată scăpa de noi cât mai repede. Dar, cu siguranță, vom fi căutați. Dumneavoastră erați așteptat la San Diego, azi-noapte, așa că, probabil, s-au întrebat de ce n-ați ajuns.

– Dar ți-am spus să nu-i mai anunțăm, pentru că vroiam să-i iau prin surprindere. Atunci, nu mă aștepta nimeni și nu cred că știe cineva încotro am luat-o, când am plecat din Honolulu, în afara băiatului care ne-a controlat avionul la decolare.

– Personalul biroului din Honolulu. Nu știa nimeni de acolo unde urma să vă duceți? întrebă ea.

– Și crezi că au fost interesați să telefoneze la San Diego și să întrebe dacă am ajuns?

M-aș mira. Cea mai mare parte a lor au plecat în vacanță, știind că o vreme nu mai dau pe-acolo, în mod sigur.

Carys abia putu să-și stăpânească impulsul de a-i spune că era exact ce merita. Respiră adânc și răspunse:

– Înțeleg. Oricum, mai devreme sau mai târziu vor realiza că s-a întâmplat ceva și ne vor căuta.

– Cum dracu să ne găsească? Nu poate ști nimeni unde suntem, pentru că radioul avionului s-a stricat cu mult înainte de a se întâmpla totul, avionul s-a prăbușit fără să lase nicio urmă și nimeni n-a avut coordonatele zborului.

O privi cu ochi mici și nervoși, trecându-și agitat mâinile prin părul cărunt:

– Ce, naiba, vom face?

– Pentru moment, domnule Shushter, se pare că nu putem face nimic, spuse Carys, întrebându-se, în același timp, de ce era așa de mulțumită văzându-l fără nicio soluție.

– Se pare că ești foarte mulțumită de toate astea, răspunse el, privind-o cu multă răutate și îndreptându-și apoi ochii spre Mike. Poți avea, astfel, pe cheltuiala mea, o vacanță neașteptat de lungă, alături de fiul meu.

Carys nu mai rezistă tentației de a-i vorbi despre intenția ei de a demisiona.

– Cred că e momentul să vă spun că nu mai intenționam, oricum, să lucrez pentru dumneavoastră și mă pregătisem să vă înmânez demisia imediat ce ajungeam la San Diego. O voi face însă aici, cât de curând posibil.

Mike auzise, desigur, discuția, dar nu avu nicio reacție, deși decizia ei era surprinzătoare, în mod sigur, chiar și pentru el.

Karl Shushter însă o privi atât de rece, încât, prin contrast, Carys simți cu și mai multă acuitate căldura aerului din acea dimineață.

– Pe mine nimeni nu mă părăsește, niciodată, domnișoară Lane, așa că ceea ce faci acum nu poate decât să te pună într-o poziție foarte neplăcută.

– Nu văd cum.

– Nu?

– Îți vei da demisia aici și îți vei plăti singură drumul până în Anglia sau unde naiba vei merge. Nu dau, niciodată, niciun ban în plus pentru cei care nu mai lucrează pentru mine.

– Nici nu e nevoie. Am destui bani pentru a face față tuturor cheltuielior care mă vor aștepta, pentru că, trebuie să recunosc, am fost foarte bine plătită în perioada în care am lucrat la firma dumneavoastră.

– Mă bucur că ai realizat asta.

După cât se părea, Mike avusese timp să-și revină în cursul acestui dialog, pentru că își ridică ochii spre Carys cu o privire atât de înfuriată, încât o făcu să-și plece pleoapele.

– Și aveai de gând s-o ștergi fără a-mi spune nimic? întrebă el.

– Nu, Mike, bineînțeles că nu. Ți-aș fi spus imediat ce demisia mea ar fi devenit oficială.

– Dar nu te poți gândi să te întorci în Anglia, când știi foarte bine că vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu poți face asta!…

– Ce tot spui, acolo, Mike? interveni Karl Shushter cu o privire extrem de suspicioasă. Doar n-ai de gând să te însori cu secretara mea?

– Fosta ta secretară, tată, după toate aparențele. Dar n-ai de ce să fii atât de surprins, de vreme ce ți-a fost întotdeauna foarte clar că mă preocupă ceea ce se întâmplă cu Carys.

– Știu că obișnuiai să ieși cu ea, Mike. E o fată drăguță și mi se părea normal că te atrage, dar de aici și până a lua lucrurile atât de în serios…

– Da, le-am luat în serios, dar, din păcate, asta nu mi-a folosit la nimic. Carys m-a refuzat.

Karl Shushter se întoarse spre ea, nevenindu-i să creadă, după care înlemni, privind-o cu ochii măriți de uimire. Carys constată cu satisfacție că pălise mai tare decât în momentul în care Driff Campbell îi spusese că vor pleca de pe insulă abia peste două luni.

– L-ai refuzat? întrebă el după câteva minute bune, în care rămăsese fără glas.

Carys confirmă, dând ușor din cap.

– L-ai refuzat pe fiul meu? întrebă el din nou, cuprins de uimire.

– Da, domnule Shushter.

– Ești conștientă ce ai pierdut cu acest nu, fato?… Ai idee la cât se ridică averea fiului meu? spuse el, ridicând tonul pe măsură ce se apropia de finalul frazei.

– Mike e un băiat foarte special și îmi place foarte mult, răspunse Carys cu sinceritate, dar nu vreau să-mi petrec tot resul vieții alături de un bărbat care doar îmi place.

Carys se întoarse apoi spre Mike și ridică din umeri, cu regretul de a fi fost nevoită să fie atât de francă.

– Îmi pare foarte rău, Mike, țin foarte mult la tine, dar nu te iubesc.

El o analiză lung, cu o privire grea și întunecată, dar după asta zâmbi ușor trist și-i spuse:

– După două luni petrecute împreună în acest paradis, iubito, mă vei iubi, cu siguranță, măcar puțin.

***

Karl Shushter îl invită pe fiul lui la o discuție între patru ochi, dar Carys era convinsă că Mike o va căuta foarte repede, pentru a-i ține companie pe plajă.

Era o vreme frumoasă, cu un soare cald și atât de mângâietor încât, imediat ce ajunse pe plajă, Carys intră în apă, cu bucuria unui copil. Umblase desculță de când venise, și o dureau deja tălpile, așa că zâmbi mulțumită când simți apa caldă a oceanului înconjurându-i degetele, ca o mângâiere delicată.

– Ești desculță?

Carys își întoarse repede privirile și-l văzu pe Driff Campbell venind spre ea, pășind ușor pe nisipul fin, cu sandalele prinse lejer, aproape de gleznele bronzate.

– Mi-am pierdut pantofii, preciză ea ieșind din apă și aranjându-și rochia simplă și foarte scurtă pe care i-o dăduse Luan.

Driff Campbell o cercetă din cap până-n picioare și Carys se gândi că avea o privire de expert.

– Luan n-a avut să îți dea și o pereche de sandale?

Nu, răspunse Carys, frecându-și tălpile una de alta. Am picioarele mult mai mici, continuă ea, ca și cum și-ar fi cerut iertare pentru asta.

Ai probleme, atunci, răspunse el cu un zâmbet atât de fermecător încât, impresionată, Carys era gata să

afirme că era cea mai mare calitate a lui. Rochiile ei sunt prea strâmte pentru tine, iar pantofii prea mari.

– Da, e un ghinion pentru mine că Luan e atât de subțire…și de…

– E slabă… Dumneata ești subțire. Ea e de-a dreptul slabă. Și așa va rămâne încă vreo câțiva ani, răspunse el foarte sigur de ceea ce spunea, ca și cum nimic din ceea ce ținea de problemele femeilor nu i-ar fi fost străin. Asta îi aminti de sugestia lui Mike, cum că ea ar putea să obțină mai multe informații decât ei, cu privire la o eventuală posibilitate de a pleca de pe insulă cât mai repede.

– Domnule Campbell, spuse ea, brusc, e adevărat că nu aveți o altă ambarcațiune, cu care să plecăm de aici?

– Credeți că am ascuns-o?

– Ne-am gândit că dacă ați avea o barcă cu motor, poate am reușit să părăsim insula, spuse Carys, deși nu-i fu tocmai ușor, în fața ochilor lui ironici.

– Nu, surâse el, văzându-i stângăcia, nu am. Dacă aș fi avut, fii sigură că vă puneam imediat în ea, pentru că nu agreez musafirii.

– Da, eu am intuit asta imediat, dar nu l-am putut convinge pe domnul Shushter.

– Foarte rău. Va trebui să mai învețe câte ceva.

Carys își plecă pleoapele. Ceva din alura lui atât de masculină o atrăgea extrem de mult, dar, în același timp, o alarma.

– Sper că nu vă vom deranja prea mult, cu prezența noastră.

– Voi supraviețui, domnișoară Lane, am toată insula la dispoziția mea, dacă vreau să mă izolez. Va fi mai greu pentru șeful dumneavoastră să se acomodeze cu noua lui situație.

Carys tocmai intenționase să-și ia rămas-bun și să se îndepărteze, când zări un obiect foarte familiar plutind pe apa oceanului, la doar câțiva metri mai încolo. Când se uită mai bine, văzu cu surprindere că era unul dintre pantofii ei. Gândindu-se că trebuie să fie și celălalt pe-aproape, Carys alergă imediat în apă, dornică să-și recupereze încălțămintea ei solidă.

Îl auzi pe Driff Campbell strigând-o cu insistență, dar era prea preocupată să se poată încălța din nou, pentru a-l lua în seamă.

Apa însă se adânci dintr-o dată și, deși era o înotătoare foarte bună, reuși cu greu să se țină la suprafață, astfel că începu să țipe imediat după ajutor.

– Ești așa de prostuță, îi spuse Driff Campbell, ajungând într-o clipă lângă ea.

– Da, sunt… scânci Carys, regretând imediat atitudinea avută.

Bărbatul o cuprinse din spate, cu ambele mâini, ordonându-i:

– Relaxează-te. E în ordine, acum, comentă el, purtând-o cu mișcări sigure spre mal.

– Da, e-n ordine, repetă ea fără să-l privească, dar întinzând o mână în față, pentru a-l ține la distanță, imediat ce ieșiră din apa adâncă și se văzu din nou pe picioarele ei.

– Ești nebună? Ce încercai să faci? întrebă el, ignorând mâna întinsă și cuprinzând-o după mijloc, pentru a o ajuta să ajungă pe plajă.

– Am văzut unul dintre pantofii mei plutind pe apă și m-am gândit că ar putea fi și celălalt.

– E o insulă vulcanică. E foarte periculos.

– Nu mă așteptam ca adâncimea apei să se schimbe atât de brusc, răspunse ea, simțind rochia Luanei lipită de corp și întrebându-se cu îngrijorare dacă însoțitorul ei observă asta, la rândul lui.

– Dar te-am strigat, n-ai auzit?

– Am auzit, răspunse ea, încercând să-și dezlipească rochia de pe părțile proeminente ale corpului ei.

– Dar ai preferat să mă ignori, spuse el, vădit iritat.

Carys îl privi cu ochi mari, ca un copil care-și cere iertare, dar nu mai scoase niciun cuvânt.

Driff Campbell o prinse de braț și o trase după el.

– Hai, trebuie să te usuci. Perspectiva de a intra în casă cu el așa, amândoi uzi leoarcă, o sperie atât de mult pe Carys, deși n-ar fi putut spune exact de ce, încât îi răspunse foarte hotărât:

– Îmi voi da rochia jos aici și mă voi usca la soare, după ce plecați dumneavoastră. Driff Campbell îi puse mâna pe obraz și-i răspunse, privind-o în ochi:

– Vei distruge această splendidă piele englezească, dacă o vei face…

Carys își ridică privirea spre el, dar nu mai apucă să răspundă, pentru că în spatele lui, venind dinspre casă, se apropia Luan, cu un zâmbet foarte larg pe fața de păpușă.

Purta ceva în mâini și Carys observă imediat după aceea că era o pereche de pantofi. Vru să facă un semn din cap, în sensul că nu-i erau buni, dar fata se apropie între timp, așa că se putea vedea acum cu ușurință că era o măsură mult mai mică.

– John a găsit pantofii ăștia în dulapul domnului Campbell. Pare măsura dumneavoastră, domnișoară Lane, spuse Luan surâzând.

Carys luă pantofii, întrebându-se cui aparținuseră, când zări pe fața lui Driff Campbell o surpriză atât de mare, încât nu putu să nu zâmbească, privindu-l malițios.

Era o pereche de pantofi foarte ușori, din piele, tiviți cu auriu și Carys fu foarte nerăbdătoare să-i încerce. Bucuroasă că i se potriveau perfect, își ridică ochii spre Luan:

– Oh, mulțumesc foarte mult, spuse ea zâmbind. Apoi, uitându-se din nou spre Driff Campbell, adăugă:

– Nici nu știți ce senzație extraordinară e să simți o pereche de pantofi în picioare, după ce ai umblat desculț atâta vreme.

– A fost un noroc faptul că John și-a amintit de ei, spuse Luan, privindu-l din nou cu un zâmbet pe stăpânul ei.

– Vreau să vorbesc mai târziu cu John, să văd de ce și-a permis să caute în dulapul meu. Și tu, Luan, ai o expresie de parcă ai fi o pisică după ce-a mâncat toată oala cu smântână.

Luan îi făcu cu ochiul lui Carys, invitând-o să intre și ea în joc.

– Ce noroc că a trecut mai înainte pe-aici cineva cu picior mic, mustăci Luan.

– Oricine ar fi fost, mă simt datoare să-i mulțumesc că și-a lăsat aici pantofii, comentă Carys, privind lung spre Driff Campbell.

Acesta își mută iritat privirile în altă parte și Carys zâmbi ușor, la gândul că faimosul scriitor nu trăise întotdeauna atât de izolat pe cât îi plăcea să declare.

Luan continua să râdă pe-nfundate de isprava pe care o făcuse, așa încât Driff Campbell o mustră printre dinți:

– Acum, gata, Luan, te-ai distrat destul. Pleacă repede în casă, până nu mă înfurii și mai tare și uit că sunt un gentleman.

– Da, domnule Campbell, răspunse Luan abia ținându-și râsul și privind-o pe Carys cu licăriri pline de amuzament.

– Dacă John va mai găsi și alte lucruri care vi se potrivesc, vă anunț, domnișoară Lane? întrebă ea mieroasă. Era prea mult ca să mai poată rezista, așa încât Carys izbucni în râs, la rândul ei:

– Mulțumesc, Luan.

– Pleacă de-aici, aproape că urlă domnul Campbell.

Luan se feri din fața bobârnacului care tocmai era gata s-o ajungă și alergă, chicotind amuzată, spre casă.

Driff Campbell o privi cum se îndepărtează, apoi se întoarse spre Carys, scrutând-o cu atenție.

– Sper că nu aveți nimic împotrivă dacă voi purta pantofii ăștia, spuse Carys, uitându-se cu atenție la reacțiile lui.

– De ce să am ceva împotrivă?

N-au fost ai mei…

– Credeam că…

– Poți crede ce vrei, domnișoară Lane, o întrerupse el. Voi sta cu dumneata și cu prietenii dumitale aproape două luni, aici, dar nu vreau să vă amestecați în problemele mele personale, s-a înțeles?

– Nu vreau să port acești pantofi dacă vă deranjează atât de mult, domnule Clampbell. Îmi pare rău, dar nu m-am gândit când am acceptat să-i port că vom ajunge la toate aceste discuții.

– Nu mă deranjează că porți pantofii, dar mă deranjează curiozitățile străinilor cu privire la viața mea personală.

Acum, te rog să mă ierți, domnișoară Lane, spuse el mângâindu-i părul, dar trebuie să lucrez chiar în aceste condiții atât de dificile.

Carys nu răspunse, dar îl privi cum se îndepărtează și constată cu surpriză că deja îi lipsea.

Crezuse până cu doar câteva minute înainte că era puțin mai binevenită aici, decât Mike și Karl Shushter.

Acum, își spuse ea, va fi cea mai urâtă dintre toți și nimeni nu-și putea imagina cât de mult regreta acest fapt.

Capitolul 3

Mike începu să se vaite din nou de cât de inconfortabil era patul în care dormea și Carys se simțea puțin vinovată, deși îi propusese să facă schimb cu al său, încă din prima zi. Ea dormise foarte bine tot timpul de când ajunseseră pe insulă și se simțea stânjenită de condițiile dificile în care dormeau Mike și tatăl lui. Îi era și ei dor de un duș fierbinte și de alte privilegii ale civilizației, dar insula avea farmecul ei aparte și-i părea rău atât pentru Mike cât și pentru tatăl său că nu se puteau bucura de liniștea și de frumusețea acelor locuri, așa cum făcea ea.

Cineva se auzi tușind în liniștea nopții și Carys se temu că era Mike. Nu mai putea rezista să știe că de

atâtea nopți nu putea să doarmă normal, astfel că se ridică, își înveli trupul gol în cearșaful de pe pat și ieși, încet, hotărâtă să doarmă pe verandă și să-i cedeze lui Mike camera sa. Traversă holul central, descurajant de întunecat, după lumina plăcută a lunii care inunda încăperea ce i-a fost rezervată ei.

Trebuia să fie atentă să nu îl trezească pe șeful ei. Din fericire, veranda era și ea luminată de lumina blândă a lunii, așa că se apropie cu ușurință de șezlongul pe care dormea Mike. La prima atingere însă, acesta se întinse ușor și se întoarse pe partea cealaltă. Probabil semăna cu o stafie în semiîntuneric, își spuse Carys și-l atinse din nou. După ce-i șoptise numele de câteva ori, Mike se ridică în sfârșit pe coate și o privi cu respirația întretăiată.

– Carys! Spuse el abia auzit… Ce faci aici?

Carys se apropie de urechea lui și răspunse cât putu de încet:

– Du-te să dormi în camera mea. Voi sta eu aici.

Mike o privi câteva momente cu sprâncenele ridicate, după care dădu ușor din cap:

– Nu, nu pot…

Carys îi puse un deget pe buze, pentru că, alături, silueta greoaie a lui Karl Shushter se agită scurt.

– Haide, Mike, șopti ea din nou, te rog.

Mike privi repede spre tatăl său, după care își vârî o mână sub cearceaful care acoperea corpul Carysei și o mângâie ușor pe coapse.

Nu, Mike, protestă ea…

– De ce ai venit aici?

– Grăbește-te, spuse ea, retrăgându-se.

Mike îi aruncă o privire scurtă, după care se dădu jos din șezlong și o sărută pe buze.

– Mulțumesc, iubito.

– Du-te.

Mike se apropie însă de ea și o cuprinse cu o mână de mijloc.

– Carys…

– Grăbește-te, insistă ea, alungându-i mâna și ajutându-l să se înfășoare în pătura pe care o luă, iute, de pe patul lui.

Mike dădu din cap, în sensul că se va supune și se îndepărtă, încet, pe vârfuri.

Carys îl urmă înduioșată cu privirea, până nu-l mai putu zări, după care îl privi scurt pe Karl Shushter și se așeză pe patul improvizat din colțul verandei, ascultând cu atenție dacă deranjase pe cineva cu această mutare. O pasăre ciripi undeva într-un copac din apropiere, dar

în casă nu se auzi nicio mișcare. În ceea ce o privea, nu avea nimic de obiectat împotriva culcușului său actual, așa că se întinse cu plăcere, cuibărindu-se mai bine în cearșaful cu care se învelise.

Aerul plăcut al insulei o învălui treptat și pleoapele îi căzură aproape fără voie.

După un timp, simți ca prin vis o atingere mângâietoare și își întoarse capul zâmbind, fără să deschidă însă ochii, savurând dexteritatea degetelor care-i treceau ușor peste buze. Își întredeschise gura și își ridică blând mâinile, după care deschise încet, de tot ochii. Figura înaltă care stătea aplecată asupra ei, o surprinse cu totul, astfel că sări din pat, dezvelindu-și în mișcare picioarele până aproape de încheietura coapselor.

Dându-și însă repede seama cât se dezgolise, se înveli la loc cu o viteză uimitoare și îngăimă cu buzele uscate de surpriză și emoție:

– Ah, bună… Bună dimineața…

Driff Campbell o privi încruntat, cu ochii lui albaștri mult îngustați, întrebându-se, probabil, își spuse Carys, ce anume o determinase să părăsească patul ei confortabil și să-și petreacă noaptea pe șezlongul vechi, din verandă.

Bărbatul stătea aplecat deasupra ei, cu pieptul bronzat dezvelit aproape în întregime de cămașa albastru-deschis și Carys aproape își pierdu răsuflarea.

– Ce nu e în regulă cu patul tău?

– Ah, e totul foarte bine, dar nu mi se pare cinstit să pot dormi doar eu în condiții normale.

– A, atunci te-ai gândit să-l cedezi tânărului Shushter. L-am văzut când m-am întors acasă și am crezut că…

Driff Campbell se opri, netezindu-și părul blond cu nervozitate.

– Cine a pus la cale toate astea?

– A fost ideea mea, răspunse Carys, spre amuzamentul lui Driff Campbell.

– Ha, Ha, Ha, făcu el, privind-o printre gene.

– Știu că nu sunt destule camere, pentru a exista posibilitatea de a dormi fiecare în camera lui, astfel că mi se pare cinstit să dormim în acel pat prin rotație. Știu că Mike nu s-a odihnit bine de când a venit aici, așa că i-am propus să meargă în camera pe care mi-ați cedat-o mie și eu am venit să dorm aici.

– Și a fost de acord ca tu să-ți petreci noaptea pe verandă? întrebă el pe un ton dezaprobator.

– Eu m-am simțit minunat, aici.

– Am observat, zâmbi el cu subînțeles. Și pentru cât timp ați făcut pactul ăsta?

– Nu știu. Probabil vom face așa toată perioada în care vom sta aici.

– Două luni?

– Da, dacă atât va trebui să rămânem aici.

– Întrevezi o altă alternativă? întrebă el, umplându-și pipa cu tutun și pufăind un nor de fum albastru în aerul clar al dimineții. Până în Hawaii nu se poate ajunge înotând, oricât de bun înotător ar fi cineva.

Pentru un timp se lăsă o tăcere adâncă între ei, după care Carys simți nevoia să rupă tăcerea și întrebă:

– Vă deranjează că împărțim camera de oaspeți?

– Nu din cale-afară… Doar dacă nu te deranjează pe tine, râse el înfundat, privind-o cu coada ochiului. Iartă-mă, adăugă el după aceea, imediat. Iartă-mă, dar nu cred că Mike a avut de ce să fie prea optimist, în ceea ce privește relația voastră, dacă i-ai oferit camera de oaspeți și tu te-ai retras aici. Se părea că Driff Campbell fusese într-adevăr deranjat de faptul că ea se amuzase cu Luan pe seama lui, când aceasta îi adusese pantofii, pentru că acum vroia să-i plătească totul cu aceași monedă. Carys, la rândul ei, nu se putu abține și comentă, ridicându-și bărbia:

– Vă asigur că, oricât ați scotoci, nu veți găsi nicio pereche de pantofi de-ai mei în dulapul lui Mike. Nici aici, nici în Honolulu și în nicio altă parte.

– Nu pot nici să cred, nici să nu cred tot ce mi-ai spus. Pur și simplu nu e treaba mea, răspunse el, pe un ton extrem de rece.

Carys se simți atât de stânjenită, încât aruncă o privire disperată spre ușă, sperând că va intra cineva și va scăpa astfel, din situația imposibilă care se crease între ei doi. Îi părea foarte rău acum că îi răspunsese atât de sarcastic. În fond, nu-i sugerase nimic altceva decât faptul că Mike o judecă greșit și poate că avea dreptate. Acum, se întreba ce putea spune pentru a reechilibra lucrurile.

– Îmi pare rău, spuse ea încet.

– Pentru ce naiba îți pare rău?

– De fapt, n-am vrut să…

– Te-ai bucurat, ieri, văzând-o pe Luan cum mă tachinează. Te-ai gândit că vreau să ți-o plătesc, nu-i așa? Asta e părerea pe care ți-ai făcut-o despre mine… Ei bine, crede-mă, domnișoară Lane, că, frumoasă cum ești, tare mi-ar plăcea să te strâng în brațe chiar acum, dar tu ești cea care mi-a dat ideea, spuse el și fără a mai aștepta vreun răspuns, o trase spre el și o sărută pe

gură, apăsat și atât de senzual, încât, pentru câteva clipe, Carys crezu că se înăbușă. Încercă din răsputeri să se retragă din brațele lui, dar Driff Campbell o strânse cu și mai multă putere, apropiindu-și buzele de urechea ei:

– A fost doar un exemplu de cât de bine te voi face să te simți la întâlnirile viitoare, șopti el gâfâind, după care își dădu capul pe spate și o privi cu ochii strălucind, în timp ce Carys încerca să se dezmeticească și să înțeleagă ce vrusese să spună.

Înainte de a găsi vreun răspuns însă, vocea spartă și aspră a lui Karl Shushter se auzi din pragul ușii: Ce dracu se petrece aici? întrebă el, ca și cum tocmai ar fi descoperit doi dintre angajații lui în flagrant. Carys se retrase buimăcită, apostrofându-l în șoaptă pe Driff Campbell:

– Dumneavoastră sunteți de vină…

Se rușină imediat de această replică, pe care o simți, imediat după ce o rosti, total nelalocul ei și se înroși până în vârful urechilor.

Driff Campbell făcu câțiva pași de-a lungul verandei, în timp ce scoase din buzunar pipa și o aprinse din nou, tacticos. Apoi se așeză foarte calm pe un scaun și ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit spuse pe un ton neutru:

– Bună dimineața, domnule Shushter, v-ați odihnit bine?

Carys trase adânc aer în piept, dar nu putu rosti niciun cuvânt și alergă în casă să se îmbrace.

***

– Ar fi trebuit să-i ard vreo două, spuse Mike îmbufnat. Cine dracu se crede?

Karl Shushter își informă, bineînțeles, fiul despre cele întâmplate dimineață și acesta se repezi s-o caute pe Carys, pentru a o întreba cum a stat situația.

Nu era tocmai ușor să explici o atare întâmplare și Carys nu prea știu ce să spună.

– N-ai de ce să te înfurii așa, Mike. E mai bine să ignori totul.

– Și să-i permit în continuare să-mi sărute iubita pe jumătate dezbrăcată? Nu-mi cere asta, Carys. N-am de gând să-l las pe acest individ să ne calce în picioare, doar pentru că suntem captivi pe insula asta afurisită.

– Cu atât mai mult trebuie să avem grijă să păstrăm pacea, insistă Carys.

Nu se va mai întâmpla nimic de genul ăsta, te asigur.

Ar fi vrut să fie, într-adevăr, atât de sigură pe cât spunea, dar în dimineața aceea se simțiea foarte atrasă de Driff Campbell, ceea ce o făcea să se teamă de viitoarele două luni, petrecute alături de el.

– Ca să evităm toate acestea, de acum încolo voi merge cu tine peste tot, spuse Mike foarte hotărât. Asta o să-i taie elanul.

– Nu poți să vii, totuși, cu mine azi, răspunse ea zâmbind. M-am hotărât să folosesc în sfârșit dușul lor preistoric, în aer liber, așa că va trebui să stai de pază, să nu vină cineva peste mine.

– Bineînțeles că voi avea grijă de asta. Deși, dacă a ales să trăiască precum un om al cavernelor, idiotul ăsta se prea poate să vrea să tragă cu ochiul.

– Mike! exclamă Carys. Nu vei lăsa pe nimeni să se apropie, ai înțeles?

Apoi, după ce îl privi puțin suspicioasă, adăugă:

– Poate e mai bine să renunț.

– Iubito, va fi totul în regulă, îți promit, spuse Mike, luându-i mâinile într-ale sale și sărutându-i vârful degetelor. Nu e o modalitate prea plăcută de a face baie, dar tot trebuie să încerci, mai devreme sau mai târziu, pentru că n-ai altă soluție, aici.

Dându-și seama că are dreptate, Carys căzu de acord:

– Da, voi merge, n-am ce face. Dar vei sta de pază.

Carys se îndreptă cam fără chef, printre copaci, în căutarea ,, piscinei" care trebuia să-i țină loc de cadă de baie. Curând însă, începu să se entuziasmeze în fața priveliștii prin care trecea. Deși se afla la o mare depărtare de Hawaii, insula pe care eșuaseră avea aceleași caracteristici, ca și cum ar fi țâșnit în același timp din adâncurile albastre ale Pacificului.

Pășea pe pietrele galbene încrustate în vegetația multicoloră, pentru a pava, într-un fel, drumul spre ,,baie", uitându-se cu atenție în jur și minunându-se de atâta frumusețe.

Deodată, îi apăru înaintea ochilor o cascadă a cărei perdea bogată de apă cădea într-un bazin căptușit cu pietre de mare. Deși locul era total expus, atât ,,dușul" cât și ,,piscina", te atrăgeau din primul moment și Carys se opri locului fascinată, admirând din toată inima apa curată și limpede.

După doar câteva minute, auzi cu certitudine pe cineva venind din partea opusă. Ridică ochii și-l văzu pe Driff Campbell, care-i făcea, prietenește, cu mâna. Carys nu putu să nu recunoască faptul că se mișca într-un mod deosebit de atractiv și rămase cu privirile

pironite pe corpul lui puternic și extrem de armonios.

Era pentru prima dată când îi observa ușurința mișcărilor, fapt care o făcu să se întrebe ce vârstă avea, pentru că, la un bărbat de genul lui, era întotdeauna foarte greu de stabilit dacă avea treizeci sau patruzeci de ani.

– Ai de gând să înoți? o întrebă el apropiindu-se. Cred că ar fi mai potrivit să mergi la ocean pentru asta. Acolo apa e mai caldă.

Probabil fusese în camera lui când plecase și o zărise pe fereastră. Oricum, nu înțelegea de ce Mike nu l-a oprit la timp.

– Tocmai vroiam să fac o baie… Un duș… Mike mi-a spus că putem folosi cascada pentru asta…

Driff Campbell o privi surprins, apoi râse, fixând-o cu o privire amuzată.

– Sugestia era pentru el… nu pentru tine… Dacă vroiai să faci o baie, era destul să o anunți pe Luan și ți-ar fi adus o cadă cu apă caldă în camera ta.

– Bine, dar lui Mike i-ați spus…

– Da, o întrerupse el. Noi, bărbații, nu prea suntem deranjați dacă ne vede cineva în pielea goală.

Carys se îndepărtă de el câțiva pași, privind din nou în oglinda apei limpezi.

– Nu aștept niciun fel de privilegii, domnule Campbell. Dacă acesta e locul în care se face baie... Nu vreau s-o pun pe Luan să muncească în plus pentru mine.

– Foarte bine, spuse el. Dacă vrei să faci o baie rece, nu e problema mea.

– Nu că n-aș aprecia o baie caldă și privată, dar…

– Dar dacă domnul Shushter ar auzi asta ar face ca toți dracii, nu-i așa? hohoti el din toți plămânii.

– Nu neapărat, deși, ca să fiu foarte sinceră, nu mi s-ar părea corect.

– Știi foarte bine că așa ar fi făcut. Spune-mi, chiar toată lumea trebuie să se lase prostită de acest om? Chiar toți se înclină în fața lui?

– Dumneavoastră, nu. Dar nu lucrați pentru el. Nu aveți cum să știți ce-i place și ce nu.

– Ah, ba da, nu e foarte greu să ghicești că-i place ca toată lumea să i se supună, indiferent dacă lucrează sau nu pentru el. În ceea ce te privește, e ca și cum te-ai fi vârât în gura lupului, lucrând pentru el.

– Oricum, după ce voi pleca de aici nu voi mai lucra pentru el, răspunse Carys, așezându-se pe marginea bazinului, pe jumătate întoarsă cu spatele spre interlocutorul său.

– Tânărul Shushter nu prea e încântat de treaba asta, e adevărat?

În primul moment, Carys fu hotărâtă să-i spună că nu e problema lui, dar ceva din tonul cu care o întrebase o opri, și se mulțumi doar să dea ușor din cap.

– Mike vrea să se căsătorească cu mine, răspunse ea, întrebându-se însă imediat ce-i venise să se confeseze unui străin.

– Desigur, papa Shushter, nu e prea încântat de idee, nu-i așa? De asta te-a dat afară?

– Nu m-a dat afară! îl informă Carys, ferm. Eu sunt cea care a vrut să plece. Și faptul că l-am refuzat pe Mike nu are nicio legătură cu slujba.

Driff Campbell tăcu pentru moment și Carys se întrebă dacă era și el uimit de refuzul ei.

– Ești o prostuță, spuse el, pe tonul pe care ar fi spus ,,ești o școlăriță".

– Dacă nu vă supărați, domnule Campbell, aș vrea să schimbăm subiectul, răspunse ea.

– Desigur, spuse el zâmbind. Ești sigură că ești gata să faci o baie rece?

– Cred… cred că e mai bine să accept o baie caldă în camera mea, răspunse Carys, aruncând o privire de

jur-împrejur… Nu credeam că acest loc este atât de accesibil.

– Toba? spuse el, spre surprinderea Carysei. Dar se ajunge destul de ușor aici, deși panta pe care am venit eu e destul de abruptă.

Carys îl privi lung, așteptând explicații.

– Insula tobei de aur… Ai uitat? De departe, din mijlocul apelor, acest loc pare o tobă de aur strălucind în lumina soarelui. De aici și numele insulei.

– Isleta del Tambor Dorado, repetă Carys numele spaniol al insulei și Driff Campbell aprobă.

– E mai puțin dificil în engleză, spuse el. Corăbiile spaniole obișnuiau să tragă aici pentru a-și reface proviziile de apă dulce.

Ei au botezat-o, dar insula e nelocuită doar de vreo optzeci de ani. Înaintea mea a fost a unui bătrân căpitan de marină, care spera să găsească aici ceva din comorile spaniolilor, pentru că se știe că un vas de război, plin cu tot soiul de lucruri de preț s-a scufundat aici în timpul unui taifun.

– Ăsta e motivul pentru care ați cumpărat-o? întrebă Carys cu maliție zitate.

– Eu nu, iubito, dar dacă vrei să cauți tu comoara, ești liberă s-o faci.

– N-aș ști, oricum, de unde să încep, zâmbi Carys, roșind de emoție, la auzul cuvântului ,,iubito", care, rostit de el, suna atât de cald și de intim, încât inima îi bătu dintr-o dată cu mai multă putere. Totuși, ideea e interesantă.

Driff Campbell o privi cu atenție, după care-i mângâie obrajii cu aceeași atingere răscolitoare pe care o simțise în dimineața aceea.

– Ar fi o pierdere de timp. Dacă ar fi fost într-adevăr o comoară, pe aici, bătrânul căpitan ar fi găsit-o cu siguranță.

După aceste cuvinte, Driff Campbell îi aruncă o privire cercetătoare și spuse:

– Dacă te-ai răzgândit și nu mai vrei să faci baie aici, mergem în casă?

După o scurtă ezitare, Carys dădu afirmativ din cap și nu avu nimic de obiectat când el îi cuprinse degetele și i le frământă, ca și cum ar fi fost cel mai firesc gest din lume, în acel moment.

Capitolul 4

Trecuseră doar patru săptămâni de când erau pe insulă, când nervii lui Mike și ai tatălui său cedară. Era de așteptat, de altfel, pentru că amândoi avuseseră tot timpul, o viață mult mai activă, decât în ultimul timp.

Obișnuit cu forfota marilor orașe, Mike nu se putea acomoda cu liniștea insulei și fața lui frumoasă începu să poarte urmele plictiselii. Carys se împrietenise foarte mult cu Luan în acest timp și o ajuta câteodată la treburile gospodărești, dar Mike nu privea cu ochi buni noile sale îndeletniciri. Se așteptase, probabil ca ea să-i acorde atenție doar lui, acum că era complet liber și nu făcea niciun secret din faptul că-i displăcea să fie refuzat, chiar în modul politicos cum o făcea ea.

Carys îl privea acum peste masa lungă și se gândea cât de mult îl schimbaseră cele patru săptămâni petrecute pe insulă, în acele condiții vitrege. O linie adâncă îi înconjura acum gura și o cerceta cu reproș, ori de câte ori îi prindea privirea. Conform cu acordul făcut, dormeau pe rând în camera de oaspeți, toți trei, dar Carys se îndoia că asta îl va face pe Karl Shushter să se comporte mai bine cu ea, după ce vor pleca de aici. De aceea, se întreba ce va face în cazul în care-i va refuza demisia. Teoretic, chiar dacă în aceste condiții nu-și putea exercita atribuțiile, Carys era încă angajata lui, și acest fapt o punea într-o situație foarte delicată. Îi suporta cu greu caracterul, chiar în situația în care se aflau, dar asta n-a împiedicat-o să-i propună să doarmă și el în camera de oaspeți, care-i fusese oferită ei.

Mesele erau simple, preparate de Luan în bucătăria rudimentară a casei, dar Karl Shushter nu era atât de nemulțumit de aspectul și de felul mâncărurilor, cât de faptul că trebuia să accepte, la aceeași masă cu el, prezența Luanei și a soțului ei. Carys spera însă că nu va fi atât de lipsit de tact încât să-și exprime aceste nemulțumiri de față cu ei.

În acea zi, în timpul prânzului, Luan întrebă, cu zâmbetul ei de păpușă:

– Vei dormi în camera de oaspeți, în această noapte, nu-i așa, Carys?

– Nu, nu cred, răspunse Carys, după care îi aruncă o privire șefului ei, care, conform înțelegerii, folosise camera noaptea trecută.

– Dar nu e rândul tău? întrebă din nou, Luan.

Karl Shushter nu dădu niciun semn că era atent la conversația lor, dar tuși deranjat, în timp ce-și savura mâncarea de pește, gătită de Luan.

Carys își îndreptă privirile spre Mike, așteptându-se ca el să intervină, dacă tatăl lui nu o făcea.

– Carys, știi, având în vedere faptul că ești plătită încă de firma tatălui meu, el consideră că se cuvine ca tu…

– Nu înțeleg ca eu să dorm rău, în timp ce secretara mea se lăfăie.

Dau un ban și vreau să stau în față, e-n regulă? interveni cu asprime Karl Shushter.

Carys nu spuse niciun cuvânt. Era foarte nervoasă, dar, în fond, se așteptase la această atitudine din partea lui. Se temea însă de reacția lui Driff Campbell la auzul acestor vorbe și, într-adevăr, acesta se făcu negru de supărare. Era pentru prima oară când îi vedea acea expresie.

– Credeam că s-a înțeles cine va sta în față aici, când i-am oferit lui Carys camera de oaspeți, spuse el, rece și faptul că folosise numele ei mic, era o altă surpriză pentru ea, deoarece n-o mai făcuse niciodată până atunci.

– Dacă ea a vrut să vă ofere și vouă această cameră nu e problema mea, dar pentru numele lui Dumnezeu, comportă-te ca un bărbat și oferă-i locul, măcar când îi vine rândul.

Fața șefului său se înroși atât de tare și de brusc, încât Carys înlemni de spaimă, pentru că îi erau cunoscute problemele lui de tensiune, cât și faptul că nu urmase niciodată un tratament, împotriva sfatului medicilor. Nu folosea nimănui acest conflict, care putea crea atât de multe probleme, se gândi ea, mai ales că nu exista posibilitatea de a chema vreun doctor, în caz de urgență. Karl Shushter își ridică cu greutate capul spre Driff Campbell și, abia respirând, spuse printre dinți:

– Nimeni nu are dreptul să mă învețe pe mine cum să-i tratez pe oamenii pe care-i plătesc. Dacă nu le convine comportamentul meu, n-au decât să plece.

Driff Campbell rămase aparent imperturbabil, dar lucirea din ochii lui spunea destul despre adevăratele lui sentimente.

Pentru un timp, se lăsă o tăcere adâncă, apoi vocea lui răsună, rece și amenințătoare:

– Cred că ai înțeles greșit, lucrurile, Shushter, cu privire la orânduielile de pe această insulă, indiferent dacă vorbim de angajații tăi, sau nu.

Efectul acestor vorbe asupra lui Karl Shushter fu de-a dreptul dramatic. Prinse cu putere marginile mesei și, cu o lucire diavolească în ochi, îi străfulgeră cu privirea pe Luan și pe soțul ei. După asta, se ridică și, aplecat mult înainte, îl țintui pe Driff Campbell:

– N-o să mă convingi niciodată că cineva care stă la aceeași masă cu servitorii, are cea mai mică idee despre modul în care trebuie să te comporți cu angajații tăi. Vezi-ți de treburile tale, Campbell și nu te amesteca în ale mele.

John Kanaka își plecă o clipă ochii și când îi ridică, Carys începu să tremure, deși nu spre ea își ațintise privirile. Bărbatul se uită la Luan și când văzu durerea întipărită pe fața ei frumoasă, își strânse pumnii și dădu să se ridice, dar, în același, timp, Driff Campbell, stăpân pe situație ca de obicei, îi puse mâna pe braț, sugerându-i să se stăpânească.

– Aceasta e casa lor, răspunse Driff Campbell fără să ridice tonul, nici măcar în acele momente. John și cu

mine mâncăm la aceeași masă încă de când mă lua acasă de la școală și n-am de gând să-mi schimb comportamentul cu un prieten vechi, din cauza unui musafir nepoftit și nedorit.

Karl Shushter se uită în jur disperat, întrebându-se probabil cum putea găsi o portiță de scăpare de sub jurisdicția individului care-l privea cu atâta ură acum.

Strânse ceașca de cafea cu ambele mâini și își lăsă privirea să fugă departe, peste ocean.

– Nu mai vine o dată barca aia, spuse el încet, mai mult pentru sine, și rămase cu ochii pierduți în larg.

– Mai ai de așteptat, comentă, cu ochii îngustați de mânie, Driff Campbell. Oricum, depinde de mine dacă vă veți îmbarca la bordul navei mele sau nu.

Karl Shushter îl privi o clipă înmărmurit, apoi întrebă cu sufletul la gură.

– Vrei să spui că vaporul care ne va lua de aici e al tău personal?

– Da, încuviință Driff Campbell. Da, am un iaht în port la Honolulu și am propria mea linie de furnizare. Niciuna dintre liniile regulate nu se apropie de insulă, așa că ești la dispoziția unui simplu da sau nu al meu, Shushter, și niciunul din conturile tale nu te pot ajuta de astă dată.

Driff Campbell dădu această informație cu atât de mare satisfacție și Karl Shushter îl privea atât de disperat, că, pentru o clipă, la care niciodată nu s-ar fi așteptat, Carys simți că îl compătimește.

– Care va să zică, mă ai la mână.

– Voi fi foarte fericit să scap de voi.

Apoi, își întoarse privirea spre Carys:

– Până atunci, însă, dacă nu ți se va înapoia camera, sunt gata să te iau la mine, spuse el zâmbind afectuos și privind-o pe Carys cu insistență, deși nu știu cât de în regulă ar fi asta.

– La dracu, interveni Mike fără a-i da lui Carys nicio posibilitate să răspundă, sigur că n-ar fi în regulă.

– Atunci, lăsați-o pe Carys în camera de oaspeți. Ce-i prea mult, e prea mult.

Probabil că Mike observă gestul de dezaprobare al tatălui său, pentru că se întoarse brusc spre el și spuse aproape urlând:

– Nu există altă soluție, tată… Carys va dormi în camera de oaspeți și noi afară, pe verandă.

Era pentru prima oară, când Mike își înfrunta tatăl pe față. Karl Shushter îl privi înmărmurit de îndrăzneala cu care i se adresase, și nu putu scoate niciun cuvânt. Doar își rotea în mâini, îngândurat, ceașca de cafea.

– Se pare că sunt cam în plus pe-aici, răspunse Karl Shushter, nevenindu-i a crede că îl înfrunta până și propriul lui fiu. Bine, vom face cum vrei tu… Nu știu de ce Dumnezeu m-am vârât eu în toate astea, spuse el și-l privi pe Driff Campbell ca și cum abia acum realiza că își găsise nașul. Se pare că sunt învins, recunoscu el și Carys se bucură să-l vadă în încurcătură.

Carys spera ca problema camerei de oaspeți să se fi încheiat odată cu acest scandal, deși, după reacțiile lui Mike nu se putea spune cu exactitate dacă dezacordul nu va continua. El era nefericit și resemnat în același timp, iar Carys, fără să știe foarte bine de ce, simțea că purta o mare parte din vină pentru această stare a lui. Se plimbau pe plajă, foarte aproape de apă, iar Mike, care ținea enorm la atitudinile romantice, o ținea strâns după mijloc.

– M-a enervat îngrozitor neica-nimeni, ăsta… Mai întâi de toate că i-a vorbit tatălui meu ca și cum ar fi fost un oarecare, și pe urmă, că a avut tupeul să-ți ofere un pat în camera lui. Cine se crede?

– Nu trebuie să exagerezi așa, Mike. Nu a fost nimic necuviincios în propunerea lui Driff Campbell de a mă muta în camera lui, încercă ea să aplaneze lucrurile. Și pe urmă, știi foarte bine că tatăl tău îi face pe mulți

să-și iasă din sărite. Acesta e unul din motivele pentru care și eu vreau să-l părăsesc. Știi că e în conflict cu foarte multă lume, pentru că își închipuie că i se iartă orice prin semnarea unui cec.

– Campbell pur și simplu a încercat să forțeze nota, în ceea ce te privește.

– Cred că exagerezi, Mike.

– Nu te face că n-ai observat, Carys, e mult prea evident. Te-a sărutat. Crezi că a făcut-o doar din curiozitate?

– Te rog să nu faci din țânțar armăsar, raspunse ea cu calm. Domnul Campbell m-a sărutat pentru că…

– Ah, domnul Campbell, iubito? De ce atât de oficial? El ți-a spus pe numele mic.

– N-a mai făcut niciodată asta înainte și cred că a ales să-mi spună așa tocmai pentru a te enerva.

– Chiar a reușit, răspunse Mike și își continuară plimbarea tăcuți, chiar dacă încă o mai ținea strâns de mijloc.

Era un soare strălucitor, care îi amintea de zilele petrecute în Hawaii și era foarte plăcut să fie împreună, chiar în acea situație, în care Mike era atât de trist. Nu-i putea cere maturitatea gândire pe care o avea Driff Campbell, își spuse ea, care avea o cu totul altă vârstă

și experiență. Știa însă că, deși nu era în forma sa dinainte, Mike nu era nici rău, nici răzbunător.

După un timp, se opri și o strânse foarte tare la piept. Apoi o sărută cu atâta pasiune, încât Carys rămase de-a dreptul uimită, pentru că nu se mai întâmplase s-o sărute așa, niciodată până acum. Când se desprinse puțin de ea, căutându-i privirile, ochii lui căprui exprimau o tristețe nemăsurat de mare.

– Voi obține promisiunea ta de a te căsători cu mine, înainte de a părăsi această insulă blestemată, Carys. Jur!…

Carys își puse capul pe pieptul lui și-i auzi bătăile accelerate ale inimii, înainte de a o cuprinde din nou foarte strâns și de a o săruta până aproape de pierderea respirației. Nu putea să nu recunoască faptul că era un bărbat extrem de atractiv și că-i făcea mare plăcere să-l simtă aproape, dar nu era convinsă că putea rămâne alături de el tot restul vieții.

– Mike, crede-mă, spuse ea retrăgându-se cu delicatețe din brațele lui. Crede-mă când îți spun că nu mă pot mărita cu tine. Nu te iubesc. Îmi place foarte mult să fiu cu tine, dar nu te iubesc.

– E atât de rău că sunt îndrăgostit de tine?

– Nu sunt persoana potrivită pentru tine, Mike.

– Eu cred că ești, răspunse el sărutând-o pătimaș pe gură, parcă pentru a o convinge. Sunt hotărât să te am.

Carys îi prinse fața în mâini, temându-se să nu găsească în ea același tip de hotărâre care îl făcea pe tatăl lui să fie atât de puțin agreat.

– Ar fi sunat mult mai convingător dacă mi-ai fi spus că mă iubești, spuse ea, dar nu vreau să spui asta, dacă nu simți. Într-un fel, e mai bine așa, pentru că nu mă mai simt atât de jenată că trebuie să te refuz.

De obicei, Mike nu avea reacțiile tatălui său, dar de astă dată o privi atât de nervos și de nemulțumit că fusese refuzat, încât Carys privi în altă parte, neștiind ce să mai spună. Ochii lui căprui se întunecară atât de mult încât deveniră aproape negri, când îi spuse privind-o cu pleoapele mult îngustate:

– Bine, atunci. Mergi pe drumul tău, iubito. Plimbare plăcută. Eu nu pot rămâne lângă cine nu mă dorește.

– Oh, Mike!…

Carys îl privi cum se îndepărtează, întrebându-se în adâncul inimii dacă, într-adevăr, vroia ca el să se întoarcă.

Dacă îl striga acum, ar fi putut crede că și-a schimbat părerea și nu mai vroia să trăiască în această confuzie.

Într-un târziu, ridică din umeri și își văzu de drum. Nu înțelegea reacția lui, de vreme ce, oricum, erau obligați să se vadă în fiecare zi, încă vreo patru săptămâni.

***

Se lăsă întunericul, și, odată cu el, seara se răcori brusc, așa cum se întâmpla în acea parte de lume, întotdeauna. Ar fi vrut să se întoarcă în casă în acel moment, dar gândul că va trebui să împartă același spațiu cu Mike, în situația actuală, o ținuia locului.

Se așeză deci pe nisipul rece, cu mâinile sub genunchi, uitându-se pierdută în larg. Luna nu apăruse încă, dar în curând lumina ei va dezvălui din nou toată splendoarea de care era înconjurată.

Prinse în pumni puțin din nisipul de sub ea și-l lăsă să i se scurgă printre degete, reamintindu-și cu duioșie picnicurile petrecute în compania lui Mike. Totul părea atât de departe acum și, pentru moment, o cuprinse o durere sfâșietoare. Zilele din Honolulu fuseseră atât de speciale încât parcă se petrecuseră în altă lume. Se

îndoia că va mai putea merge vreodată acolo, dacă părăsea compania lui Karl Shushter.

Nostalgia acelui timp o făcu să se relaxeze și se întinse pe-o parte, ascultând sunetul blând al întinsului ocean. Era și mai rece acum, și briza ușoară îi legăna părul cu delicatețe, în timp ce aerul tare îi gâdila nările, dilatându-le.

– Carys, se auzi foarte aproape vocea lui Driff Campbell, ca și cum s-ar fi temut să n-o sperie.

Carys își ridică ochii și zâmbi înainte de a răspunde, întrebându-se dacă o căutase sau pur și simplu își făcea plimbarea de seară.

– Bună seara, spuse ea încet, fără însă a realiza câtă ușurare aduse pe fața lui sunetul vocii ei.

– Ai fost la Copenhaga?

– Nu. De ce?

– Arătai exact ca Micuța Mermaid, scrutând marea întinsă pe piatră, și visând la iubitul ei inaccesibil.

Fusese atât de aproape de adevăr încât Carys trebui să recunoască:

– Da, aproape ați nimerit-o, răspunse ea.

– Dar iubitul tău nu este inaccesibil, nu-i așa, Carys? întrebă el aproape șoptit.

– Se pare că știți totul despre mine.

Dar dacă vă referiți la Mike, trebuie să vă spun că nu este iubitul meu.

– I-ai spus asta, nu-i așa? Când a intrat în casă acum vreo oră și jumătate, judecând după expresia lui, părea că a avut loc o luptă între voi.

– Nu tocmai… Ieșisem să facem o scurtă plimbare, dar…

Driff Campbell întinse spre ea mâna lui enormă și o ridică de pe nisip atât de ușor și de delicat, de parcă ar fi ridicat o floare.

– Mai vrei încă să te plimbi? întrebă el și, cu mâna cealaltă, o cuprinse de mijloc, trăgând-o spre el.

– Poate… poate ar fi mai bine să plec…

Atingerea lui îi dădu fiori de plăcere și Carys intră în alertă.

– Poate ar trebui, dar n-o vom face.

Urmă o liniște profundă, dar chiar în această liniște, chipurile lor vorbeau, privindu-se cu atenție în lumina argintie a lunii, care strălucea în sfârșit pe albastrul cerului.

– Îți place, aici, nu-i așa, Carys? întrebă el aproape de obrazul ei și Carys recunoscu, dând ușor din cap.

– E minunat, spuse ea privind în jur și întorcându-se brusc în momentul în care îl auzi râzând.

– Nu îți lipsesc nopțile din Honolulu? întrebă el.

– Nu, nu tânjesc după o viață de noapte. Sunt născută într-un sătuc din Surrey și am avut o viață simplă până la nouăsprezece ani, când am plecat de acasă. Sunt o fată de la țară, răspunse ea zâmbind și puțin disconfort nu mă poate da peste cap cu totul.

– Puteam să jur că ești crescută într-un oraș galez. Ca să vezi cât de mult mă pot înșela, uneori.

– Mă simt fericită aici, continuă ea. E atâta pace…

– Păcat că șeful tău nu-ți împărtășește gustul pentru pace și liniște, răspunse el. Asta ar fi făcut viața mai suportabilă, împreună, în următoarele patru săptămâni.

Carys regretă că discuția alunecase spre Karl Shushter într-o noapte atât de romantică, dar se emoționă când simți degetele lui strângându-le puternic pe ale ei.

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat…

– De ce lucrezi pentru el, Carys? Pentru bani, de dragul de a călători, sau din cauza lui Mike Shushter?

– Poate a fost câte puțin din toate… E atât de rău asta?

– Nu, dacă te-a făcut fericită. Dar lucrurile n-au stat chiar așa, e adevărat, iubito?

Carys se întrebă din nou de ce acest cuvânt spus de el avea asupra ei acest efect devastator?

– N-am spus niciodată că sunt nefericită, comentă Carys cu jumătate de voce.

– Nu erai foarte fericită în momentul în care te-am găsit în seara asta, răspunse el, strângându-i din nou degetele.

– Dar asta n-are nimic de-a face cu… Mă rog, a fost din cauza unui mic incident prostesc pe care l-am avut cu Mike.

– Vrea să te măriți cu el?

Carys încuviință, fără să-și ridice privirea.

– Se pare că nu aveți nimic în comun. Greșesc?

– Nu în totalitate. Totuși, ne-am simțit foarte bine împreună cât timp am stat în Honolulu. Și chiar și în San Diego, mai înainte.

– Am înțeles… Dar e de-ajuns pentru a-ți deveni bărbat, iubito?

– Mike nu e pe cale să devină soț… Cel puțin nu al meu… V-aș rămâne îndatorată dacă n-ați mai vorbi pe acest ton, de parcă aș fi o…

– Bine, bine…Am crezut că e un subiect agreabil, pentru tine, Mike Shushter. Dacă nu e așa, putem să vorbim despre altceva.

– Mi-ar plăcea mult mai mult să vorbim despre insula dumneavoastră.

– Îți place insula, dar asta nu înseamnă că îți place și proprietarul ei, nu-i așa?

Era o mare provocare și Carys se întrebă ce urmărea.

– Îmi place și proprietarul ei, uneori, spuse Carys cu ochii strălucind, surprinsă de sunetul straniu și cu totul nou chiar și pentru ea însăși.

Driff Campbell se opri instantaneu și o întoarse cu fața la el. O lipi cu putere de corpul lui și începu s-o sărute. Pentru moment, Carys nu-și puse nicio întrebare cu privire la urmările acestei întâmplări. Era acolo împreună cu el,era fericită și altceva nu mai conta.

Driff o îndepărtă apoi ușor și o privi în lumina lunii, fără să spună nimic. Altă voce rupse, însă, tăcerea:

– Ce dracu intenționezi, Campbell, spuse Mike și tonul lui era de-a dreptul plângăreț.

În primul moment, niciunul dintre ei nu răspunse, după care Driff Campbell zâmbi absolut cuceritor și spuse:

– Inevitabilul efect al unei insule tropicale și al unei fete frumoase. Crezi sau nu, sunt bărbat, Mike.

– Dracu să te ia, se răsti Mike cu o voce extrem de asemănătoare cu cea a tatălui său. Asta-i fata cu care mă voi căsători eu, așa că mai bine ți-ai vedea de drum.

– Adevărat? făcu Driff Campbell cu o detașare uluitoare, astfel că era aproape de necrezut pentru Carys că era una și aceeași persoană cu bărbatul care o sărutase cu doar câteva momente înainte.

– Mike, te rog… spuse Carys, temându-se că Mike ar putea recurge la violență fizică. N-ai dreptate să reacționezi în modul ăsta.

– Tocmai te căutasem pentru a-mi prezenta scuze că te-am părăsit așa, mai devreme. Constat însă că mi-am pierdut vremea, spuse el și dădu să plece de unul singur.

– Oh, nu, Mike, răspunse Carys, temându-se puțin că seriozitatea ei ar putea stârni amuzamentul lui Driff Campbell .

– Ce-ai de gând? Rămâi, sau te întorci în casă cu mine?

Nu era ușor să se hotărască, așa că se uită câteva momente de la unul la altul, după care răceala lui Driff Campbell îi spuse ce avea de făcut.

– Voi merge cu tine, Mike, dacă Driff nu…

– Nicio problemă, iubito, n-o să mă rătăcesc.

Capitolul 5

Seara trecută, după ce plecaseră împreună de pe plajă, Carys și Mike nu găsiseră prea multe lucruri să-și spună, dar în dimineața aceasta Carys realiză că episodul de pe plajă fusese inevitabil.

După ce ajunseseră acasă, Carys își petrecuse cea mai mare parte a timpului în bucătărie, râzând și bucurându-se de noua rochie pe care i-o făcuse Luana, dintr-o draperie veche. Efectul fusese mult peste așteptări și rochia roșie, căreia Luan îi aplicase niște floricele albe, devenise subiectul numărul unu al serii. Făcuseră, astfel. tot felul de glume, până când Carys se retrăsese în camera de oaspeți. Se potrivea foarte bine să aibă unde reflecta în liniște în acele momente. Da,

nu era nimic greșit în a te săruta cu un bărbat atractiv, noaptea pe plajă, pe o insulă tropicală. Driff Campbell avusese dreptate să nu ia situația în serios.

La micul dejun însă, Driff nu scoase niciun cuvânt și Carys se simți extrem de stânjenită. În lumina dimineții, totuși, lucrurile nu mai păreau atât de idilice. Nu vorbise nimic cu Luan despre toate astea, deși femeia păru să ghicească toată situația, după licăririle amuzate cu care-l privea pe Driff Campbell.

După masă, Carsy, destul de demoralizată, o lăsă pe Luan să se ocupe singură de treburile casei și plecă pe plajă, însoțită de Mike.

Oceanul își schimbase culoarea față de noaptea trecută, dar era la fel de îmbietor și Carys se gândi cu toată seriozitatea că i-ar fi plăcut să rămână acolo toată viața, dacă ar fi putut.

– Pur și simplu nu-mi vine să cred, spuse Mike, plimbându-se de colo-colo cu mâinile în buzunare. Nu părea să te intereseze sub nicio formă și l-am găsit pipăindu-te.

– Nimeni nu m-a pipăit, Mike, răspunse Carys, simțind că a venit timpul unor explicații mai amănunțite. Și ca să fiu foarte sinceră, chiar dacă ar fi făcut-o, n-aș fi avut nicio obiecție. Driff avea dreptate…

Era o noapte caldă, o insulă tropicală, deci o atmosferă incitantă. Niciun bărbat n-ar fi reacționat altfel, și nicio fată nu s-ar fi opus.

– Deci, acum e Driff… Lucrurile au evoluat repede ieri, nu?

– De ce trebuie să faci un capăt de țară din faptul că m-a sărutat? Am douăzeci și patru de ani, Mike, nu mă influențează un sărut.

– Cred că am meritat asta.. Nu trebuia să te abandonez așa… Când am văzut că Driff Campbell iese, m-am gândit că a plecat să te caute.

– Nu cred că m-a căutat, Mike…

– Ești proastă, dacă n-ai observat asta.

Era pentru prima oară când Mike îi vorbea în felul acela.

Mike, strigă ea, cu reproș.

– Oh, draga mea, iubito…

O privi atât de trist și atât de nefericit încât era aproape de nerecunoscut.

– Dragul de tine, spuse Carys, mângâindu-i fruntea… Chiar nu mai suporți să stai aici, nu-i așa?

Mike privi în jur cu nemulțumire…

– Dacă așa arată paradisul, accept cu plăcere să fiu alungat.

– Cât de diferit vedem lucrurile, râse Carys. Eu ador insula asta.

Mike o privi lung, după care îi prinse mâinile într-ale lui:

– De ce nu vrei să te căsătorești cu mine, Carys?

– Oh, Mike, te rog, spuse ea, nefericită că trebuia să-l refuze din nou.

Mike însă nu era nici pe departe omul care să se lase cu una, cu două.

– Te iubesc, spuse el, cu o voce profundă și răgușită, disperat de a fi refuzat. M-am gândit foarte mult la asta, azi-noapte… Știu că nu ți-am spus niciodată, înainte, și poate ar fi trebuit s-o fac… Nu doar te doresc, Carys… Te iubesc… Asta înseamnă că te vreau cu mine, că vreau să te căsătorești cu mine…

– Te rog, Mike, nu mă face să te refuz din nou…

– Nu simți chiar nimic pentru mine? După tot acest timp împreună, Carys, cred că e imposibil să n-ai niciun sentiment pentru mine.

– Sigur că am. Ți-am spus deja… Țin foarte mult la tine, dar nu în sensul pe care-l vrei tu.

– De ce? Din cauza lui Campbell?

– Oh, nu, spuse ea. Cum te poți gândi la una ca asta? Îl cunosc de prea puțin timp.

– Ai avut timp pentru asta o lună. Și vei mai avea timp și de acum încolo.

– Mike, Driff Campbell abia așteaptă să ne vadă plecați. Pe toți trei.

– E-n regulă, răspunse Mike, apoi îi prinse capul în mâini și o sărută pe păr. Te cred, pentru că te vreau atât de mult.

Ce-ai zice să facem azi plimbarea pe care am întrerupt-o ieri?

Carys dădu afirmativ din cap, bucuroasă să schimbe subiectul.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

***

Aceste plimbări deveniseră o necesitate în timpul șederii lor pe insulă, fiind singura formă de exerciții fizice mai accesibile.

Driff nu mai avusese ocazia s-o însoțească, din seara în care o găsise singură pe plajă, dar Mike îi ținea deseori companie, deși entuziasmul lui, în acest sens, era vădit mult mai mare decât al ei.

După aproape cinci săptămâni petrecute acolo, Carys se simțea aproape ca acasă, spre deosebire de Mike și de tatăl său, care, neadaptându-se, deveniseră tot mai apatici.

Deși nu era o aventurieră, se bucurase permanent să exploreze insula, exultând în fața fiecărei mici descoperiri.

Driff Campbell continuase să lucreze în tot acest timp, retrăgându-se oriunde putea scăpa de prezența musafirilor lui nepoftiți, deși, până la venirea lor, după cum îi spusese Luan, obișnuia să scrie în sufragerie.

Cu toată starea lui, într-una din zile, spre surpriza totală a lui Carys, Mike o invită să facă împreună o mică expediție pe stâncile care străjuiau plaja, cale de vreo trei sau patru sute de metri.

După ce-i străbătură, Mike îi sugeră să-și continue explorările și dincolo de aria plajei, dar Carys se uită cu disperare la terenul abrupt din fața lor și la încălțămintea firavă pe care o primise din partea lui John Kanaka.

Atât de departe nu îndrăznise să se aventureze niciodată și mai ales, expedițiile ei solitare nu incluseseră cățărarea pe stâncile care, realiza acum, înconjurau toată insula, conferindu-i un aer de

adevărată fortăreață. Întregul teren, practic, era alcătuit din stânci foarte abrupte, cele mai multe dintre ele total inaccesibile, cu excepția micului golf unde era construită casa.

Erau, de asemenea, câteva mici vâlcele, precum cea care înconjura cascada, pline cu aceeași vegetație exotică extrem de densă, în care viețuiau tot felul de specii de păsări, dar și niște șopârle mici și verzi, pe care Carys le descoperi cu groază.

Descoperirea acestei fețe a insulei o umpluse pe Carys de uimire, dar, în același timp, o făcu să se gândească la cât de bogat trebuia să fie Driff Campbell având toate acestea, plus iahtul despre care spunea că îl ținea în portul din Honolulu.

Într-adevăr, era stăpânul unui ținut unic și Carys putea înțelege reticențele lui cu privire la străinii care-i invadaseră viața atât de neașteptat.

Din locul în care se aflau, cât priveai cu ochii, erau numai stânci. Înalte și amenințătoare, descurajând cu măreția lor pe oricine și-ar fi pus în cap să le escaladeze.

Mike însă, nu era omul care să renunțe atât de ușor și o mustruluia drăgăstos pe Carys la orice semn de oboseală și continua să urce, în fața ei. î

Din când în când, își întorcea capul și o privea încruntat:

– Vii?

– Nu sunt o alpinistă prea grozavă, scâncea ea. În plus, nu mai am niciun chef să urc, pentru că e singura pereche de pantofi pe care o am. Și unde mai pui că simt prin ei fiecare pietricică.

– Hai, odată, iubito, o încurajă el, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să continue. Nu vom merge foarte departe și ți-am promis că nu vei păți nimic.

Era ciudat, își spunea Carys cum o putea face să se simtă vinovată pentru cel mai mic refuz al ei. Îi dădu astfel mâna și continuară să urce zâmbind.

– Asta-i fata mea, spuse el, cuprinzându-i capul și sărutând-o cu gestul lui obișnuit.

Râse apoi, satisfăcut de victorie, și o strânse de mână trăgând-o încet după el.

Progresele pe care le făceau erau însă foarte lente și Carys se opri din nou, respirând foarte repede și uitându-se cu groază în jos, măsurând din priviri calea făcută.

– Destul, Mike, nu mai vreau să urc. Ajunge! Mă dor tălpile și nici nu avem de unde să știm cât e de periculos.

– Fricoaso! râse Mike.

Se postase la vreo doi metri mai sus de ea, cu mâinile la piept și privea în jos râzând sarcastic, ca o umbră înfricoșătoare profilată pe fața stâncii, în lumina clară a dimineții.

– Coboară, Mike, te rog, spuse ea, privindu-l cu spaimă.

Își aminti abilitatea lui Driff Campbell în timp ce cobora panta abruptă din vecinătatea cascadei și se gândi că nu simțise niciun fel de teamă pentru el, atunci, doar un soi de excitație plăcută în vene, la vedera corpului lui atletic și armonios, care cobora spre ea cu ușurința mișcărilor unui dans războinic. Mike însă părea atât de neajutorat și Carys își spuse cu groază că dacă se întâmpla ceva cu el, nu era niciun doctor care să-i vină în ajutor.

În plus, cum va reacționa Karl Shushter dacă fiul său pățea ceva?

Mike brava ca un elev de liceu în fața iubitei, urcând tot mai sus, cu mișcări neglijente și balansându-se în fața ei, pentru a-i vedea reacțiile.

– Nu e periculos, iubito, ai văzut? Haide, odată!…

– Nu, Mike.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Carys.

Nu ți se poate întâmpla nimic. Uită-te, îți voi face o demonstrație.

Continuă să se cațăre, sărind din piatră-n piatră și balansându-se de fiecare dată înainte de a-și recăpăta stabilitatea pentru a sări din nou.

Atunci se întâmplă de ce se temuse Carys cel mai mult.

Mike prinse cu mâinile un alt colț de stâncă, pentru a-și continua escaladarea, dar în momentul imediat următor, dispăru din fața privirilor ei cu viteza unui fulger. Carys auzi sunetul rocilor care îl urmară și, cu groaza întipărită pe față, urcă și ea cât putu de repede, pentru a vedea ce s-a întâmplat, dar când ajunse sus, Mike ieșise deja din fisura căscată în stâncă, în care căzuse.

Era îngrozitor de palid și fruntea i se umplu brusc de broboane.

– Mi-a alunecat piciorul, spuse el, strâmbându-se de durere când încercă să facă un alt pas. Cred că s-a rupt, Carys, șopti el privind spre piciorul care nu-l mai asculta.

– Oh, nu, țipă ea îngrozită, privindu-i glezna care se umflase deja considerabil. Carys îl cercetă cu atenție, punându-l să-și miște degetul mare.

– Ei? făcu el, lăsându-se cu totul în seama ei.

– Nu, nu e rupt. Stai aici, Mike, voi coborî după ajutor.

– Pe dracu! Cum să rămân? Să râdă Campbell de mine că nu sunt în stare să mă țin pe picioare? Îmi vei da mâna, iubito, și văd eu cum fac să pot merge.

– Mike, nu vei putea, răspunse Carys, uitându-se fără speranță la drumul lung care se întindea în fața lor, părând și mai periculos la coborâre. În afară de asta, se gândi Carys, Mike era destul de înalt și de solid, pentru a-i putea suporta greutatea atâta drum.

Când își întoarse din nou capul spre el, însă, Mike stătea foarte drept în fața ei, cu surâsul lui obișnuit când vroia s-o impresioneze. Ridică o mână și o cuprinse după gât, sprijinindu-se puțin de ea, dar amândoi își dădură seama că greutatea corpului lui o apăsa, îndoindu-i brusc genunchii.

– Îmi dai mâna și e de-ajuns, declară el.

– Nu, nu, făcu Carys, oprindu-i mâna pe umerii ei. Încercăm așa.

Porniră încet și trebuiră să recunoască amândoi că era chiar mult mai dificil decât crezuseră, să coboare fără niciun alt ajutor. Mai aveau încă puțin de mers, când Carys simți că nu mai rezistă și-i propuse lui Mike

un mic popas, ajutându-l, în același timp, să se așeze pe o piatră de lângă ei.

– Nu mai merge așa, Mike, spuse Carys privindu-și brațele înroșite. Mă duc să chem pe cineva. Nu mai pot să te car singură.

Mike o privi ridicându-și sprâncenele, dar fu destul de rezonabil pentru a accepta că avea dreptate.

– Să nu-l aduci pe Campbell. Cred că îți imaginezi ce-o să mai râdă dacă o să mă vadă în halul ăsta. Încearcă să-l aduci, mai bine, pe John Kanaka.

– Voi vedea ce pot face, răspunse Carys și se îndepărtă, coborând cu atenția mărită și rugându-se să nu dea mai întâi peste Karl Shushter. Nu până nu-l vedea pe Mike din nou în casă și în siguranță.

Nu văzu pe nimeni prin apropiere când ajunse pe plajă, dar după ce mai făcu câțiva pași, îl zări pe Driff Campbell, urmat îndeaproape de Karl Shushter. Când o observară, se îndreptară imediat spre ea, cu pași grăbiți.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Driff Campbell uitându-se la genunchii ei juliți și la brațele înroșite, în timp ce Karl Shushter observă doar faptul că Mike nu se întorsese cu ea.

– Unde e Mike? întrebă el cu ochii numai văpăi.

Unde e băiatul meu, fato? Ce s-a întâmplat cu el?

Cunoștea foarte bine acuitatea acestor sunete din vocea lui, dar de data asta ar fi vrut să-i strige că e doar vina lui Mike dacă s-a întâmplat ceva, nu a ei…

În timp ce plângea, uitându-se cu ciudă la Karl Shushter, Driff Campbell o luă în brațe și Carys ar fi vrut ca el să nu simtă ușurarea care puse stăpânire pe ea, putându-i plânge la piept.

– E… e bine, domnule Shushter, îngăimă ea.

– E bine? Cum e bine, dacă nu s-a întors cu tine?

– Vreau să spun că nu e prea rău, se corectă cu naivitate Carys. A alunecat de pe o stâncă și a făcut o entorsă, dar nu e nimic serios, sper. L-am ajutat să meargă cea mai mare parte din drum, dar n-am mai putut până la urmă și l-am lăsat să m-aștepte dincolo de plajă, până vin cu un ajutor. Driff Campbell o săltă mai bine pe brațe și o privi uimit.

– L-ai coborât în spinare pe stâncile alea? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Până și Karl Shushter se arătă extrem de surprins, deși nu spuse niciun cuvânt.

– Da, răspunse Carys. N-a vrut să stea singur până aduc pe cineva, așa că am încercat. Îmi pare rău că n-am reușit să-l ajut tot drumul.

Se simțea din ce în ce mai fără puteri și își dădea seama că depindea ea însăși acum de Driff Campbell.

– Bietul Mike… continuă Carys, a făcut un mare efort pentru a se întoarce pe picioarele lui. Păcat că am cedat, cu așa puțin timp înainte de a ajunge.

Karl Shushter pornise deja de-a lungul plajei, dar văzând că, pentru moment, Driff Campbell e preocupat mai mult de ce se întâmpla cu Carys, se întoarse cu nervozitate și-i spuse gâfâind:

– Haide, acum, să vedem cum îl aducem pe băiat înapoi.

Driff Campbell însă, îl ignoră complet, concentrându-și toată atenția asupra lui Carys:

– Tu nu ești în toate mințile? spuse el, prinzând-o de încheietura mâinii stângi și petrecând-o după gâtul lui. Uită-te la tine, în ce hal ești. Cum să cari ditamai omul peste pietroaiele alea?…

– N-am avut altă șansă, răspunse ea, cu respirația ușor întretăiată de emoția pe care o simțea la fiecare atingere a lui. Mike a vrut să facem așa.

– Puah! făcu el.

Brațele lui puternice îi dădeau o senzație de siguranță și confort, dar Carys se simți datoare să-i amintească faptul că adevăratul pacient era Mike.

– Trebuie să pleci. Mike are nevoie de tine. Eu sunt foarte bine, acum.

Îl priviră amândoi pe Karl Shushter cum aștepta impacientat, plimbându-se de colo-colo pe malul apei.

– După părerea mea, tu ești mai bolnavă acum decât junele Shushter, dar mai bine să vadă Luan de tine. Haide…

Carys nu mai avu nici o șansă să răspundă, pentru că Driff Campbell o ridică pe brațe și porni cu ea spre casă.

Karl Shushter privi dezgustat scena, dădu din cap a dezaprobare și porni de unul singur în căutarea fiului lui, fiind prea îngrijorat pentru a mai putea aștepta să vadă ce se petrece.

Când ajunseră în sufragerie și o așeză pe Carys în șezlong, Driff Campbell rămase aplecat deasupra ei, mult mai mult decât ar fi trebuit, vrând parcă să-i spună ceva, dar nu-și putea găsi cuvintele.

– Te rog… începu Carys, aducându-și aminte de rugămintea lui Mike de a-l trimite pe John Kanakua în ajutorul lui…

N-ar putea John să-l însoțească pe domnul Shushter? întrebă ea, ceea ce-l făcu pe Driff Campbell să o privească lung și nedumerit.

– Vrei să rămân cu tine, sau de ce ții atât de mult să-l trimit pe John în locul meu? întrebă el, rdicându-și sprâncenele cu un zâmbet ușor în colțul gurii.

– Păi… ezită ea din nou, Mike e cel care mi-a cerut să nu mergi tu…

– Foarte bine, răspunse el. Din partea mea, să rămână acolo, fără niciun ajutor… Ar fi mai bine așa?

– Nu.

– Am înțeles, spuse el, apropiindu-și foarte mult buzele de ale ei.

Atunci o chem pe Luan să vadă de tine și eu plec să-l ajut pe papa Shushter să-și aducă fiul aici.

Driff Campbell se ridică apoi încet și plecă în bucătărie s-o cheme pe Luan.

Carys îl privi cum se îndepărtează, gândindu-se că ar fi mai bine să încerce să fie mai indiferentă față de el și să-și impună să nu se mai emoționeze așa la apropierea lui.

***

Deși Karl Shushter ajunsese și el la concluzia că glezna fiului său era doar scrântită, hotărâră că, o vreme, va rămâne la pat, în îngrijirea Luanei.

Carys constată cu surpriză că plimbările ei erau mult mai puțin plăcute, acum că Mike n-o mai putea însoți.

Stătuse cu el ultimele două zile, de când Karl Shushter și Driff îl ajutaseră să se întoarcă, dar toate lamentările lui din cauza lipsei de confort și a imposibilității de a se mișca așa cum ar fi vrut, sfârșiseră prin a o scoate din sărite pe Carys, așa că o lăsă pe Luan să se descurce cu el. Poate n-a fost un gest prea amabil din partea ei, se gândi Carys, dar simțise că nu va mai rezista încă o zi lângă un pacient atât de îndărătnic. Se hotărî deci să iasă de una singură, departe de toate văicărelile lui.

Așadar, puțin după prânz, Carys ieși din casă și nu mică îi fu surpriza să-l vadă pe Driff Campbell zâmbind amuzat, pe sub mustață, dându-și seama de hotărârea ei.

Realizase, probabil, care era motivul deciziei pe care o luase, își spuse Carys.

Oricum, era o zi foarte plăcută, numai bună de a explora și alte părți ale insulei, pe care nu le cercetase niciodată. Îmbrăcată cu una dintre cele mai

strălucitoare rochii ale Luanei, arăta exact ca o hawaiiană, acum că pielea sa, de obicei foarte albă, devenise arămie.

Fără nicio grabă, bucurându-se din plin de soarele mângâietor, Carys se îndreptă spre cascadă și, odată ajunsă acolo, se opri să privească atent stâncile a căror formă dădeau numele insulei.

Într-o zi va urca până acolo, își spuse ea, dar era de preferat s-o facă în compania lui Driff Campbell, care cunoaștea bine locurile și, în plus, le trata cu respect.

Se oglindi puțin în apa bazinului împrejmuit cu pietre, în care cădeau șuvoaiele cascadei, după care fu atrasă de imaginea lăstărișului de pe partea opusă locului în care stătea. Totul părea compact și inaccesibil, dar imboldul pe care-l simți Carys, de a se aventura într-acolo fu foarte puternic, în starea specială în care se afla. Pe urmă, ca și John, începu să creadă că nu exista nimic pe insula aceea care ar putea fi periculos. Călcă deci cu îndrăzneală covorul verde și gros, pierzându-se printre copaci, când una dintre multele șopârle ale insulei, țâșni chiar de sub piciorul ei. Își duse speriată mâna la inimă, dar se rușină imediat de acest sentiment și râse scuturându-și capul, în timp ce porni din nou.

După un timp, înfierbântată de greutatea mersului prin vegetația luxuriantă, se așeză pe o moviliță acoperită de mușchi, în mijlocul unei poieni minuscule, privind fascinată bucata de cer care se vedea printre frunzele de jacaranda, din fața ei.

Chiar și liniștea era diferită aici. Sunetele cascadei veneau ca de foarte departe, părând mai degrabă o muzică diafană pusă în surdină, iar tumultul oceanului, încă și mai îndepărtat, se transforma până în locul în care stătea acum într-o respirație abia auzită.

Tocmai se pregătea să-și continue plimbarea când, în timp ce își aranja, instinctiv fusta, auzi un fâșâit în iarba de la rădăcina unui smoc de ferigi. Când se uită într-acolo, văzu din nou o șopârlă, dar de data asta Carys își propuse să nu se mai sperie și o privi fără să se miște, observând-o cu atenție. Șopârla se uita și ea parcă spre Carys.

Doar pieptul i se mișca, încet, în ritmul respirației. După un timp, după ce se priviră așa, dispăru printre firele de iarbă. În locul ei însă, ceva străluci cu putere și Carys își spuse că va vedea ce era, orice ar fi fost. Se aplecă încet și dădu cu grijă la o parte frunzele mari și reci, hotărâtă să nu plece de acolo până nu știa ce anume putea să strălucească așa în acel loc.

Fu de-ajuns să arunce o singură privire pentru a se lămuri și, imediat ce își dădu seama că era un inel cu piatră prețioasă, sări înapoi de surpriză. Apoi se aplecă din nou și-l luă cu inima bătându-i nebunește. Era de aur alb, placat cu o piatră prețioasă mare, verde, evident, veritabilă, chiar și pentru un ochi neexperimentat, ca al ei. Îl ținu multă vreme în palmele tremurând ca niște frunze, nevenindu-i să creadă că era adevărat ceea ce vedea. Comoara spaniolilor, pe care bătrânul lup de mare o căutase cu atâta înfrigurare ani de-a rândul, ieșea, în sfârșit, la iveală. Legenda bogățiilor de pe insulă, în care Driff nu crezuse niciodată, se adeverea. Strânse cu putere în mâini bijuteria rece și zâmbi fericită.

Erau, cu siguranță și alte lucruri de preț în locul acela, de vreme ce găsise inelul, dar era prea emoționată pentru a mai căuta și vroia să-și împărtășească bucuria imediat. Dar nu lui Mike. Trebuia să-l caute pe Driff Campbell.

***

Nu era ușor să alerge prin vegetația atât de înaltă și de stufoasă, dar Carys nu se gândea decât cum să-l găsească cât mai repede pe Driff și să-i arate ce găsise.

Înainte de a ajunge aproape de casă, Carys se opri și mai privi o dată inelul, încercând să facă speculații asupra originii și vechimii acestuia. Părea să fie, într-adevăr, extrem de vechi, după cum arăta. Era foarte frumos, nu numai foarte valoros, concluzionă Carys și un fior de emoție îi trecu pe șira spinării, la gândul că multe altele de acest fel zăceau, poate, în locul în care-l găsise pe acesta.

Închise pumnii și străbătu în grabă cei câțiva metri care-i mai rămaseră până la intrarea în casă, uitându-se în toate părțile după Driff Campbell.

Era un miracol că după atât de mult timp comoara despre care se vorbise atâta ieșea atât de simplu la iveală, când nimeni nu mai credea în existența ei.

– Driff!… Driff!…

Carys urcă în grabă scările și, când ajunse în capătul lor, dădu cu ochii de Mike, care stătea pe verandă, în șezlongul în care dormise și ea, cu piciorul bolnav sprijinit de un scaun. Dormise, probabil, pentru că acum își întoarse capul spre ea și o privi cu un amestec de surpriză și plictiseală. Îi displăcea, desigur, faptul că

îl striga pe Driff, dar, în același timp, se întreba probabil din ce motiv era atât de bucuroasă și dornică să-l întâlnească .

Ochii lui Carys continuau să sclipească și obrajii îi deveneau tot mai înflăcărați.

– Ce e atât de excitant? întrebă Mike și Carys, după ce ezită o clipă, întinse spre el mâna în care ținea inelul:

– Uite… Uite ce am găsit! spuse ea cu sufletul la gură, dar Mike nu avu nicio șansă să se lămurească asupra obiectului pe care i-l arătase, pentru că, în aceeași clipă, chemat de strigătele ei impacientate, Driff intră în casă, urmat de John Kanaka.

– Driff, uite!…

Carys întinse și mai mult mâna, privind când spre ei, când spre inel.

John și Driff aruncară amândoi deodată o privire în palma ei, după care, din nou la unison, își ridicară ochii spre ea, ca și cum s-ar fi minunat că un asemenea obiect a făcut-o să se agite așa.

După asta, însă, se priviră unul pe celălalt cu o expresie care o puse pe Carys pe gânduri. Era incredibil ca ei să fi recunoscut inelul, dar judecând după privirile pe care le schimbaseră între ei, ca și după

scurta atenție dată inelului, Carys fu sigură că mai văzuseră acest inel.

Mike întinse și el mâna să vadă ce anume era acel obiect, dar după doar câteva momente, Carys i-l ceru înapoi, pentru a i-l înmâna lui Driff.

– E foarte vechi, Driff, spuse ea.

Driff Campbell își puse inelul pe deget și întoarse piatra în așa fel încât aceasta să prindă lumina.

Driff nu spuse nimic și Mike ridică o sprânceană, ca și cum ar fi vrut să spună că era destul de suspectă tăcerea lui.

– De unde îl ai, Carys? întrebă el, în timp ce ea continua să-l privească pe Driff cu insistență.

– L-am găsit în timp ce mă plimbam, răspunse ea, neștiind încă ce să creadă despre reacția lui Driff Campbell și a lui John Kanaka. Am trecut de cascadă, m-am afundat puțin printre tufișuri și, la un moment dat, când tocmai mă pregăteam să-mi reiau drumul după ce mă odihnisem într-un luminiș, am auzit un foșnet ceva mai departe de mine. M-am uitat să văd ce e și am dat cu ochii de o șopârlă care m-a privit puțin, după care a țâșnit în altă parte, dar în locul ei rămase ceva care strălucea foarte incitant. M-am aplecat să văd ce e și așa am găsit inelul. Probabil fusese eliberat din

pământ de vânzolelile șopârlei, adăugă ea și-l privi cu atenție pe John Kanaka, dar acesta evită să-i întâlnească ochii. E foarte vechi, nu-i așa, Driff? întrebă ea și acesta, în sfârșit, încuviință.

– Da, e foarte vechi, dar nu e ceea ce crezi tu, Carys.

Carys își scutură capul, ca și cum ar fi căutat să înțeleagă cum altfel ar fi ajuns inelul în acel loc, apoi spuse încet, în timp ce mângâia cu degetele piatra verzuie.

– Am crezut că face parte din…

– Nu, iubito, spuse Driff foarte convingător. Știi că nu cred în legenda aia. În plus, cunosc acest inel. Îmi pare rău că ești dezamăgită.

– Cunoști acest inel? întrebă ea, preferând să continue să creadă în legenda spaniolă, doar pentru că alternativa ce-i veni în minte îi displăcu mult prea mult.

– Te-aș fi lăsat să-l păstrezi, dacă făcea parte din comoară sau dacă ar fi fost al meu.

După expresia lui John, care intra și ieșea din casă fără niciun motiv, Carys înțelese și își privi, instinctiv pantofii pe seama cărora făcuse Luan atâta haz.

– Nu mă interesează să primesc în dar acest inel. Am înțeles că aparține aceleiași persoane care și-a uitat aici pantofii. Acum poți să i-l returnezi, spuse ea furioasă,

uitând de-a binelea de prezența lui Mike, care o privea surprins de reacția ei.

Carys ieși valvârtej din casă și se îndreptă spre plajă, în ciuda faptului că Mike o strigă să se întoarcă. Poate nu avea dreptate să se înfurie în circumstanțele actuale de cele întâmplate, dar nu putu altfel și nu aștepta să fie scuzată pentru asta.

Capitolul 6

Nu era greu de ghicit că, mai devreme sau mai târziu, Mike o va întreba care fusese motivul furiei sale, dar acest fapt era inexplicabil chiar și pentru ea însăși. Îl evită, astfel, cât de mult putu, dar în cea de a cincea zi de la accident, Mike o rugă să-i țină companie pe verandă.

Carys privea spre ocean mult mai concentrată asupra acestuia decât asupra companionului ei, fapt pentru care el o prinse ușor de braț și-i spuse cu blândețe:

– Nu ești prea încântată de compania mea, nu-i așa?

Carys se grăbi să infirme această idee și-l prinse, la rândul ei de mână.

– Ce te face să spui asta? întrebă ea încet.

Te-am cam neglijat în ultimul timp, știu, dar…

– M-ai abandonat, spuse el cu reproș, Și cred că știu de ce.

Așteptă o clipă răspunsul ei și cum acesta nu veni, continuă:

– Care e misterul în legătură cu inelul acela, iubito? Hai, spune-mi… De ce l-ai dorit atât de mult?

– Nu mi l-am dorit.

– Ai făcut o față foarte ciudată când Campbell a recunoscut acest inel. Pe urmă ai făcut o remarcă în legătură cu cineva despre care, evident, știai niște lucruri. Îmi poți spune și mie despre ce a fost vorba?

– Nu, pentru că nici eu nu știu nimic exact.

– Oricum, știi ceva…

– Da…

Carys realiză din nou că nu avusese niciun motiv să se înfurie din cauza unei persoane care aparținea trecutului lui Driff Campbell și pe care, personal, nu o văzuse niciodată, așa că ezită să răspundă…

– Hai, iubito, spune-mi… Despre ce femeie e vorba?

– Nu știu nimic despre ea, în afara faptului că a stat aici și și-a uitat pantofii pe care îi port eu acum.

– Aici? Vrei să spui că a venit cineva aici, să-l viziteze pe Campbell?

– Se pare că da.

Carys își privi nemulțumită pantofii și continuă.

– Nu știu mare lucru despre ea, Mike, în afara faptului că avea un picior foarte mic și purta un inel foarte vechi și valoros. Luan mi-a adus această încălțăminte într-o zi pe plajă, în timp ce vorbeam cu Driff Campbell. Și l-a tachinat puțin, pentru că John găsise acești pantofi în camera lui.

– În dulapul lui Campbell? întrebă el cu maliției. Acesta e marele autor care trăiește ca un pustnic de dragul artei sale?

Carys regreta deja că îi spuse toate lucrurile acestea, dar era prea târziu.

– Eu continuu să cred că a cumpărat această insulă ca să lucreze în liniște și pace.

– Pe dracu!

Acum iese la iveală exact ce mi-am închipuit. Prezența noastră îl enervează pentru că nu-și mai poate face mendrele, ca până acum.

Carys se ridică, tremurând ca varga de enervare:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mike, ce ne interesează pe noi ce face pe proprietatea lui? spuse Carys, surprinzându-se chiar și pe ea însăși cu această furie care pusese stăpânire pe ea.

– Mă interesează, atâta timp cât fata mea e inclusă în planurile lui, replică Mike. Și scuză-mă, n-am cum să nu râd de unul care îi dă în sus și-n jos că nu mai poate să lucreze din cauza noastră, când el, de fapt…

– Nu cred că s-a retras aici pentru a face invitații, insistă Carys.

– Atunci, crezi că femeia aceasta a fost o excepție?

Carys încuviință, fără să-l privească.

– Cred că da…

– Hmm… spuse Mike uitându-se în larg, gânditor…

– Am putea schimba acest subiect? întrebă ea, rece.

– Bineînțeles, dacă îți face atât de rău, deși mor să știu cine ar putea fi această individă.

– Regret că nu te pot ajuta, răspunse Carys încruntându-se, realizând cât de mult o deranjează să vorbească despre femeia ai cărei pantofi îi purta.

– Cred că fac o plimbare, continuă ea. Simt nevoia să plec cât mai departe de casă.

– Îți displace compania mea atât de mult?

Fața lui frumoasă se întunecă și ochii îi scăpărară fulgere.

– Nu. Pur și simplu vreau să rămân puțin cu mine însămi, spuse ea, forțându-se să nu se mai simtă vinovată în fața privirilor lui pline de reproș.

– E același lucru, scrâșni el, dar Carys se îndepărtă deja, simțindu-i privirile mustrătoare în ceafă. Nu aștepți niciodată prea mult pentru a avea altă companie, nu-i așa? îi mai strigă el.

Nu se întoarse, deși tare mult ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare. Era uimitor cât de puțin îl cunoscuse până acum, se gândi Carys, măsurând din priviri întinderea oceanului.

După un timp, se așeză în poziția ei favorită, ridicând genunchii și înconjurându-i cu brațele. Își lăsă gândurile să zboare și se așeză cu obrajii deasupra încheieturilor mâinilor.

Nu trecu mult și văzu o umbră profilându-se pe nisip, în spatele ei. Știa cine era, chiar fără să-și ridice capul.

Se întrebă însă dacă din locul în care era, Mike putea vedea până acolo.

– Carys, ce nu-i în regulă? întrebă Driff fără să se așeze.

Chiar fără să-l privească, simțindu-i doar prezența, Carys se simțea în al nouălea cer, ori de câte ori îl vedea că e, cât de cât, interesat de ea. Nu vroia însă să apară în ochii lui ca una dintre multe altele, care se simțiseră atrase de el.

– Nimic, doar că am avut chef să stau singură și să privesc oceanul, răspunse ea, dar își întoarse capul spre el când îl auzi râzând.

– Nu ești mulțumită că ți-am luat comoara ta spaniolă, nu-i așa? întrebă el, zâmbind mai mult cu ochii. Carys negă dând din cap, dar nu spuse nimic.

Driff se așeză și-și sprijini și el mâinile de genunchii ei, căutându-i insistent privirile:

Crede-mă, dacă inelul făcea parte din comoara căutată de batrânul căpitan, acum era al tău…

– Dar nu face și nu are aceeași valoare ca a unei perechi de pantofi, pentru a-l putea păstra, deși am putea spune că a fost norocul meu că l-am găsit. Te-ai gândit la asta? întrebă ea, cu un surâs sarcastic în colțul gurii.

– A fost pierdut, răspunse el, apăsând cuvintele. Apoi o prinse ușor de bărbie și o forță să-l privească. Ești foarte sigură că am fost vizitat de o femeie, nu-i așa?

Deși își dădea seama că n-avea de ce să se amestece în problemele lui, Carys îl privi în tăcere câteva momente, după care spuse pe un ton ironic:

– Cred că pantofii n-au aparținut unui bărbat, nu-i așa?… Și nici inelul. Nu e treaba mea să mă amestec în

toate astea, dar nici n-ai de ce să fii atât de secretos cu mine… Dacă ai chef să aduci femei aici cât suntem noi pe insulă, de ce n-ai face-o?

– De ce n-aș face-o? răspunse el încet.

– Ai spus că te deranjează prezența noastră aici pentru că nu mai ai liniștea necesară pentru a scrie. Când a venit Luan cu pantofii, te-ai înfuriat, pentru că asta dovedea că n-ai spus adevărul. Dar nu e treaba mea ce faci aici.

– Ai dreptate… Nu e…

Nu mai spuseră nimic, și, pentru câteva minute, o liniște foarte apăsătoare se lăsă între ei. Carys, surprinzător, fu cea care rupse tăcerea.

– Iartă-mă… Te rog să mă ierți, deși n-am înțeles de ce te-a înfuriat așa faptul că John a găsit pantofii.

Driff își trecu o mână prin păr și continuă să scruteze oceanul.

Carys îl măsura din priviri și se întrebă, ca de obicei în preajma lui, ce anume avea acest bărbat atât de deosebit, pentru ea, că inima îi bătea să-i spargă pieptul ori de câte ori se întâlneau.

– Nu mi-a plăcut modul în care s-a comportat Luan, asta-i tot. Dacă îți închipui că am cumpărat această insulă pentru a o folosi ca harem tropical, trebuie să știi

că pur și simplu te înșeli. Sunt aici pentru a-mi scrie cărțile, dar, uneori, cum s-a întâmplat și în cazul vostru, n-am altă alternativă… Lucrurile pur și simplu … se întâmplă…

– Driff… spuse Carys, jucându-se cu o mână în nisip. Nu trebuie să-mi explici nimic. Sunt problemele tale… N-au de ce să mă preocupe pe mine.

Driff Campbell îi prinse mâinile și le strânse cu putere. Ochii lui albaștri se cufundară în ochii ei și Carys aproape își pierdu respirația de emoție.

– Acum, că m-ai provocat, îți voi spune cum au stat lucrurile și tu mă vei asculta, e-n regulă?

Carys dădu din cap afirmativ, scâncind de durere, când el înteți strânsoarea mâinilor ei, pentru a fi cât mai convingător.

– Nu știu dacă a ajuns la urechile tale, dar am o casă în Hawaii. Ai fost în Honolulu și știi deja cum se trăiește pe astfel de insule. Când sunt acolo, am dineuri după dineuri. Ei, bine, la o astfel de ocazie am întâlnit pe cineva… Nu e necesar să dau nume… Am ieșit puțin împreună, după care ne-am gândit să ne retragem un timp într-un loc liniștit… N-are niciun rost să-ți ascund că sunt nebun după femei și, dintr-un motiv cunoscut doar lor, și ele mă plac pe mine.

– Driff… te rog… nu e nevoie să… îl întrerupse Carys. Știu ce încerci să-mi spui și..

– N-ai de unde să știi ce intenționez să-ți spun acum, o întrerupse el rece, punându-i o palmă pe mâna cu care Carys se juca în nisip. Nu-mi place ca cineva să creadă despre mine că sunt un om cu două fețe și exact asta e ceea ce crezi tu. Crezi că sunt dintre aceia care spun multe, dar nu cred nici ei ceea ce spun.

– Nu mă interesează, spuse Carys, ridicând din umeri.

– Știu asta, răspunse el râzând, dar vreau să-ți vorbesc despre stăpâna acestui inel. După asta, nu vei mai crede, poate, că ți l-am confiscat..

– Driff, dar nu…

– Ascultă doar, te vei lămuri singură cum stau lucrurile, iubito.

Ești atentă?

– Da, răspunse ea, încercând să-și stăpânească bătăile inimii, provocate de emoția de a-i simți palma peste a ei. Dacă ții neapărat…

– Cum ți-am spus… Ne-am plimbat împreună, fără a ne gândi la nimic serios și când m-am întors aici am uitat-o cu totul. După două luni, însă, când a venit vaporul cu provizii, Elizabeth era la bord. L-a bătut la

cap pe căpitanul meu până l-a convins s-o ia, deși el știa foarte bine că nu accept vizitatori aici.

Carys îl privi printre gene…

– Spera că odată ajunsă aici, o să accept vizita ei, dar…

– N-ai acceptat-o? întrebă cu surprindere Carys.

– Nu… A stat aici doar cele două nopți cât stă de obicei vaporul meu, după care am expediat-o în Honolulu.

– Nu cum ai procedat cu mine.

– Cu tine e altceva.

– Nu merit un tratament special, zâmbi Carys din colțul gurii. Cred că ai pierdut destul de mult de când suntem noi aici, pentru că te-am împiedicat să lucrezi.

– Oh, există compensații, răspunse el și, fără altă vorbă, se aplecă și o sărută.

Carys fu pur și simplu blocată de masivitatea corpului lui. După câteva minute. Driff Campbell se îndepărtă puțin și-i spuse privind-o în ochi:

– A fost doar o experiență în plus.

Mike era probabil încă în locul în care-l lăsase, se gândi Carys. Dacă îi vedea, își va spune că a avut dreptate cu privire la ceea ce a spus în legătură cu compania lui.

Carys își întoarse privirile spre casă, dar se părea că Mike nu mai era singur. În timp ce se apropiau, se auzi chicotitul inconfundabil al Luanei și Driff lungi pasul.

Intrară pe terasă și o văzură pe Luan întinsă pe genunchii lui Mike. Când îi zăriră, Mike o îndepărtă repede, acoperindu-i coapsele, și gângurelile ei se întrerupseră atât de brusc, încât oricine și-ar fi dat seama din ce cauză. Driff străbătu veranda cu o viteză uluitoare și într-o clipă o trase pe Luan de braț, aruncându-i o privire amenințătoare lui Mike. Gura lui se strânse într-o grimasă înspăimântătoare, în timp ce ochii lui albaștri te înghețau, la gândul formidabilei furii pe care încerca să și-o stăpânească din răsputeri. O împinse pe Luan înspre ușa din spate și-i șuieră printre dinți:

– Pleacă imediat de aici! Mulțumesc cerului că John n-a fost cu mine.

– Domnule Campbell…spuse ea rugător. N-o să-i spuneți nimic lui John, nu-i așa?

– Țin prea mult la el ca să-l rănesc. Sau o să-i spun, și te privește ce vei face după aia.

Luan o zbughi aproape plângând spre bucătărie, iar Driff Campbell îl privi apoi lung pe Mike:

– Nu e nevoie să-ți mai amintesc, sper că John așteaptă doar o ocazie să-ți dea ceea ce meriți. Tu și

tatăl tău l-ați înfuriat deja destul. Cred însă că această batjocură de azi a fost adresată mai mult lui Carys decât lui.

– Ce să fac, dacă nu mi-ai oferit o cameră în care să pot avea intimitate? răspunse Mike cu obrăznicie. Cum îți închipui că puteam sta aici ca un prost în timp ce tu îmi urmărești iubita și…

– Destul, Shushter, urlă acum înfuriat la culme, Driff Campbell. Știu că îți închipui că ai niște drepturi asupra lui Carys, dar ea vede în cu totul alt mod relația voastră.

Driff o privi pe Carys, care se înroși brusc, dar încuviință foarte hotărâtă din cap.

Mike își puse mâinile la piept și spuse răspicat:

– Carys se va mărita cu mine. Ți-am spus asta mai înainte și nimic nu s-a schimbat de atunci.

Driff nu răspunse, dar continuă s-o privească pe Carys, care încerca să-și caute cuvintele:

– Nu e adevărat, Mike. Ți-am spus deja de câteva ori că nu mă voi căsători cu tine.

Mike scutură din cap ca în fața unui fapt de care nici nu vroia s-audă și răspunse înfuriat:

– Te vei căsători cu mine imediat ce vom pleca de pe această insulă nenorocită!… O vom face Carys, știi foarte bine asta, insistă el.

– Indiferent dacă se va mărita cu tine sau nu, ceea ce contează acum e că n-ai avut niciun drept să te joci așa cu Luan, interveni Driff Campbell, încă extrem de enervat. Luan e o femeie măritată, chiar dacă e atât de tânără, iar John e prietenul meu. Ține-ți pe viitor mâinile acasă, Shushter, dacă ții la pielea ta.

– Asta e valabil și pentru tine, sper. Sau tu ai dreptul, automat, asupra oricărei femei care îți calcă pragul?

– Nu, Driff, strigă din toate puterile Carys, uitându-se cu groază la pumnii care se încordară în fața ochilor ei. Nu!… repetă ea, agățându-se de brațul lui și strângându-l la piept. Driff îl fulgeră cu privirea pe Mike, imobilizat în scaun, după care o privi pe Carys, punându-și cealaltă mână pe brațele care-l strângeau cu disperare.

– Stai liniștită, nu-i voi face nimic.

Tonul lui însă fusese destul pentru a răni mândria lui Mike, care se încruntă, făcând fețe-fețe.

Driff desprinse apoi încet mâinile lui Carys de pe brațul lui și le ținu o clipă într-ale sale, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar renunță imediat, probabil din cauza prezenței lui Mike. O prinse doar ușor de umeri și o îndreptă spre intrarea în casă, îndemnând-o tacit să părăsească veranda.

Capitolul 7

Carys se trezi mult mai devreme ca de obicei, în dimineața următoare, privind îngândurată jocul razelor de soare de pe peretele din fața ei. Îi era deja atât de familiar acest interior încât începuse să se simtă ca acasă.

Privi cerul senin prin fereastra deschisă și aerul proaspăt pe care-l trase în piept fu mult prea incitant pentru a mai putea rămâne în pat.

Probabil era prea devreme pentru ca Luan să fie deja la bucătărie pentru prepararea micului dejun, așa că putea ieși fără a fi observată.

Ieși cu multă precauție și se spălă pe față la pompa care asigura apa pentru bucătărie, dar nu auzi niciun

semn cum că ar fi fost văzută, deși din camera Luanei și a lui John răzbătură până la ea câteva cuvinte precipitate.

Ajunsă pe verandă, se uită cu băgare de seamă spre Mike, care părea adâncit în somn. În ceea ce-l privea pe Karl Shushter, nu avea de ce să-și facă probleme, pentru că, de când veniseră aici, întotdeauna dormea dus la acea oră. Păși deci cu atenție să nu-i trezească și ieși în grabă din casă.

O plimbare solitară înainte de micul dejun o ajuta să se gândească mai bine la tot ceea ce se întâmplase.

Ceea ce făcuse Mike ieri, era, fără doar și poate, un act de răzbunare pentru sărutul pe care i-l dăduse ei Driff și, în plus, pentru a-l scoate din sărite pe proprietarul insulei, pe care Mike îl considera foarte arogant.

Oricum, următoarele săptămâni păreau să fie extrem de dificile după toate astea.

Luan și John erau căsătoriți de puțin timp, iar diferența de vârstă de zece unsprezece ani dintre ei, îl făcea, desigur, pe John foarte susceptibil. Dacă Mike va continua cu avansurile făcute Luanei, John nu se va simți doar rănit sau jignit și Carys se temea de posibilele lui reacții, dacă va descoperi

comportamentul lui Mike. Driff procedase foarte înțelept, încercând să pună capăt acestei atitudini încă din fașă.

Soarele avea o strălucire aparte în dimineața aceea și Carys privea cu și mai multă încântare decât de obicei explozia de culori din drumul spre cascadă. Odată ajunsă, se așeză pe marginea bazinului și privi în sus, spre Toba de aur… În soarele acelei dimineți, locul acela strălucea cu atâta putere încât părea, într-adevăr, de aur. În afara acestei particularități, care dădea atâta măreție acelui loc, mai erau și covoarele întregi de flori care dădeau impresia unui curcubeu, în cele mai fantastice nuanțe. Carys se simți nu numai fericită că avea ocazia să vadă aceste frumuseți, dar și deosebit de mândră, ca și cum această bogăție extraordinară ar fi fost averea ei, atât de acasă începea să se simtă pe această insulă.

Încă din primul moment în care dăduse cu ochii de locul despre care află mai târziu că dădea numele acelui rai, Carys simți un imbold nestăpânit de a-l escalada și de a privi de acolo imensitatea oceanului. În aceste momente, scăldată de un soare atât de mângâietor, această dorință puse cu totul stăpânire pe ea. Se plimbă câteva minute pe marginea bazinului, aproape de

cascadă, privind terenul abrupt din fața ei. Driff coborâse panta atât de ușor când îl întâlnise aici data trecută… de ce ar fi atât de dificil pentru ea să urce?… Exista și o altă parte, puțin mai încolo, care nu era atât de înclinată, pe care Driff i-o arătase, dar aceasta n-ar fi satisfăcut spiritul ei de aventură din această dimineață. Începu deci să urce, cu un entuziasm rareori manifestat în viața sa până atunci, dornică să se vadă cât mai repede în vârf. Un sunet straniu, venind de undeva de foarte aproape de ea, o făcu la un moment dat să se oprească și să ciulească urechile, dar își spuse că fusese provocat, desigur, de căderile șiroaielor cascadei în bazin. Urcușul se dovedi mai greu decât își imaginase, mai ales că nu era îmbrăcată potrivit pentru o astfel de îndeletnicire. Dorința de a străbate, însă, tot drumul, pentru a putea admira de acolo toată panorama, îi dădu putere să continue. Se opri din nou, pentru a privi în urmă și pentru a se odihni câteva clipe, când o cuprinse neliniștea, văzând cât de puțin urcase, cu așa de mult efort. Continuă totuși să urce, agățându-se de alt set de stânci, când soarele dispăru brusc și o ploaie tropicală se năpusti deasupra ei, ca din senin. Alarmată, se gândi să coboare, și făcu câțiva pași îndărăt, dar piciorul îi alunecă și se trezi cuprinsă până mai sus de genunchi

într-o deschizătură, ca un fel de bazin natural, care în doar câteva clipe se umplu de apă. Vântul puternic îi răvăși părul și rochia subțire, de bumbac, i se lipi de corp. Căută rapid din priviri un loc în care să se adăpostească, dar în afara unei pietre ieșite puțin mai în afară, aflată foarte aproape de ea, nu zări nimic. Se trase deci sub precarul acoperământ, uitându-se cu disperare spre cer. În doar câteva minute, ploaia cuprinsese cu furie toată insula, întunecând-o. Pentru prima dată de când venise pe insulă, Carys simți un frig năprasnic în toate oasele și tot ce putea face era să îndure situația în care se afla. Gândul că nimeni nu știa unde plecase îi produse, brusc, o adevărată depresie. Se simți singură și izolată și-i păru rău că nu ținuse seama de sfatul lui Driff de a nu se aventura de una singură prin acele locuri. Apoi, dintr-o dată, totul trecu ca prin minune și soarele străluci din nou cu putere pe cer, cald și ocrotitor. Un aer proaspăt umplu tot spațiul, ca și cum toată insula ar fi fost spălată cu multă grijă și acum era întinsă la soare pentru a se usca. Privind cu uimire și plăcere splendorile care i se arătau acum într-o altă lumină, Carys trase cu putere aer în plămâni, bucurându-se ca niciodată de tot ceea ce o înconjura. Cuprinsă de admirație, realiză cu

surprindere, abia peste un timp, că era pe jumătate sub apă. Se prinse deci cu mâinile de pietrele de deasupra ei, pentru a ieși de acolo cât mai grabnic. Binecuvântă în gând căldura care îi cuprinse spatele, dar după ce încercă de trei ori să se cațere pe pietrele alunecoase, își dădu seama că nu avea nicio șansă să reușească de una singură. Își flutură instinctiv mâna, ca pentru a cere ajutor, dar în secunda următoare văzu că nu putea avea nicio șansă, astfel. Atunci îi veni ideea să se dezbrace și să agite rochia roșie în sus. Dacă cineva avea ideea să se uite într-acolo, bucata de pânză roșie putea semnala prezența ei în acel loc.

***

Trecuseră deja câteva ore de când Carys își flutura rochia fără niciun succes. O dureau mâinile și o cuprinse disperarea. Pentru moment, nu avea decât să se resemneze, așteptând. Apoi, mai încercă încă o dată să scape din captivitate, dar tot fără niciun rezultat. Atunci, auzi în apropiere câteva voci alarmate. Își flutură din nou rochia și începu să strige după ajutor.

– Driff!… Driff!…

Cu siguranță, el era, își spuse Carys.

Nu se putea gândi nici la Mike nici la Karl Shushter. Nu putea fi decât Driff, care era probabil însoțit de John, pentru că auzise două voci.

După un timp, care i se păru fără sfârșit, se auzi un alt sunet, ca de lanternă aprinzându-se și Carys strigă din nou, plină de speranță:

– Driff!…

Aici, Driff!..

Când auzi pașii lui apropiindu-se, Carys prinse rochia și încercă s-o îmbrace cu iuțeală, dar abia dacă-și petrecu o mânecă în momentul în care Driff apăru lângă ea cu o viteză fulgerătoare. Privi în jos, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea, după care îi spuse repede lui John, care apăru în spatele lui:

– Dă-mi mâna.

John se uită în jos, încă și mai surprins, dar se întinse repede lângă Driff și patru mâini puternice o traseră, în sfârșit, afară.

Carys, care reuși între timp să-și pună rochia, se acoperi cât putu mai bine, dar Driff o strânse cu putere la piept, vârându-și fața în părul ei ud, fără a scoate niciun cuvânt.

După un timp, deși nu-i venea să se desprindă de la pieptul lui, cu ochii plini de lacrimi, Carys se îndepărtă și, privind încet de la unul la altul, șopti:

– Mulțumesc…

Câteva clipe, niciunul nu spuse nimic, dar pe urmă un zâmbet larg și cald apăru pe fața frumoasă a lui John:

– Sunteți norocoasă, domnișoară… Niciunul dintre noi n-a crezut că pata roșie care se vedea de jos era rochia dumneavoastră. Doar domnul Campbell și-a dat seama de asta. Ce v-a făcut să urcați până aici, domnișoară Lane?

– Pentru că n-are nici măcar mintea unui copil de doi ani, îi replică Driff și Carys simți că i se strânge inima, văzându-l atât de enervat.

Apoi, uitându-se spre ea cu o furie de nedescris, adăugă:

– Ce naiba te-a determinat să urci singură până aici și la ora la care ai făcut-o? Chiar ai vrut să-ți frângi gâtul sau ai vrut să vezi dacă alerg să te salvez?

Carys simți că vroia să intre în pământ, înțelegând după tonul lui cât de mult îl deranjase că a fost nevoit să întreprindă această acțiune. Fu gata să plângă din nou, dar se temu că asta îl va plictisi și mai rău.

– Îmi pare rău că a trebuit să te deranjezi pentru mine, spuse ea încet.

– Chiar nu realizezi ce prostie ai făcut urcând aici?

– Pur și simplu vroiam să fac o plimbare; nu-mi închipuiam că e atât de dificil, pentru că te-am văzut pe tine venind de multe ori aici.

– Eu sunt obișnuit cu locurile. Tu nu. Dacă mai vrei și altă dată să te cațeri până aici, cheamă pe cineva care știe mai multe despre viața pe insulă decât tine, care n-ai văzut nimic mai mult în acest sens, decât plaja din Honolulu.

Carys simți că nu se mai ține pe picioare și că dacă s-ar fi odihnit din nou la pieptul lui, i-ar fi făcut mai bine decât această săpuneală.

Driff o cercetă cu atenție câteva momente, după care spuse mai calm:

– Hai să mergem în casă, până nu răcești de-a binelea.

La întoarcere, coborâseră pe un drum mai accesibil, dar Carys se bucură din toată inima că fusese pe jumătate dusă pe brațe, atât de amorțită era.

Intrară în casă pe ușa din spate direct în bucătărie, unde Luan o luă repede în primire, deși se uiă la ea cu ochii măriți de groază și de surpriză.

– Ce s-a întâmplat, iubito? spuse ea îmbrățișând-o și mângâindu-i părul ud. Ai stat în ploaie? Unde ai fost că n-ai putut să te ascunzi?

Driff interveni, foarte preocupat:

– Fă-i o baie caldă și bag-o repede în pat. Nu ne putem permite să avem aici pneumonie și a stat nu știu câte ore în apă până la genunchi.

Carys încercă să protesteze, dar Luan îi spuse repede:

– Hai în pat, iubito. Îți voi prepara o baie caldă.

Voi face baia, Luan, dar nu merg în pat. Sunt absolut sănătoasă.

– Carys, strigă Driff din bucătărie. Chiar nu poți să faci ce ți se spune? Nu e cazul să faci pneumonie și s-o faci astfel pe Luan să muncească triplu.

– Sunt foarte bine, Driff. Voi face baia, dar nu e necesar să stau pe urmă în pat ca o invalidă, răspunse Carys cu toată fermitatea.

– Tu… spuse Driff. Dar se opri, pentru că Luan intră și ea în sufragerie, privind îngrijorată de la unul la altul.

– Bine, continuă Driff… Du-te și fă-ți baia, dar să nu te prind că mai faci una ca asta, că nu știu ce se va întâmpla.

***

După doar două zile, Carys se trezi cu o durere îngrozitoare de cap și cu o tuse cum nu-și amintea să mai fi avut vreodată. Incredibil pentru un paradis atât de cald, dar contractase, totuși, o răceală zdravănă.

Luan nu observase nimic când o văzuse, dar după ce își făcuse baia și ieși din cameră, dădu nas în nas cu Driff, care o privi cu foarte multă atenție:

– Carys? Ce e cu tine iubito? De ce plângi?

În primul moment, Carys vru să ascundă adevărul, dar știa că Driff ura să fie mințit.

– Nu plâng. Sunt răcită, asta-i tot.

– Ai răcit? o întrebă el acuzator. Apoi, deschise imediat ușa camerei ei și o împinse înăuntru.

– Treci imediat în pat și acolo să rămâi.

– Dar nu mă poți trimite așa în pat, ca pe un copil debil.

– Dacă mă ascultai data trecută, acum nu erai în halul ăsta. Pentru numele lui Dumnezeu, Carys, treci odată-n pat.

– Dar e o simplă răceală, insistă ea.

– Și eu te voi izola până îți va trece, fata mea.

– Oh, nu, spuse ea, fără a crede cu adevărat că vorbea serios. N-o vei face… Nu mă poți izola, ca și cum aș fi bolnavă de febră tifoidă sau mai știu eu ce, când am o simplă răceală. N-are niciun sens.

– Din contră… Are foarte mult sens… Vei sta în camera ta și nu vei împrăștia germenii peste tot, Carys… Ăsta e sensul.

– Ești un tiran, răspunse ea, ridicând vocea tot mai mult.

Driff o prinse de umeri și surâse amuzat.

– Poate, fu el de acord. Dar nu putem chema niciun doctor aici, așa că treci imediat în pat, iubito, și eu o voi trimite pe Luan să-ți aducă micul dejun.

Apoi îi surâse din nou, ca și cum i-ar fi trecut ceva straniu prin minte:

– Îți voi da o cămașă de-a mea, s-o folosești în loc de cămașă de noapte. Dacă vei transpira, e mai bine să nu fii goală și nu poți intra în pat în draperia asta veche de pe tine. În cămașă te vei simți mult mai confortabil.

Carys își aminti dimineața în care dormise pe verandă și el se aplecase deasupra ei în timp ce dormea și-i mângâiase obrajii și buzele ca o promisiune a unui

sărut. Erau deja atât de multe lucruri plăcute pe care și le amintea în legătură cu Driff.

O mângâie și acum, încet și delicat:

– E-n regulă? șopti el cald.

– Da, răspunse ea, privindu-l în ochi.

Ar fi vrut să se opună din nou, dar simți că într-adevăr era din ce în ce mai bolnavă, așa că se gândi că era mai bine, într-adevăr, dacă se întorcea în pat.

Așteptă până când Driff închise ușa în urma lui, apoi se dezbrăcă și intră din nou în pat, așteptând-o pe Luan să-i aducă micul dejun.

***

Se întrebă ce va face Mike în aceste zile, fără compania ei. Probabil se va întoarce la Luan, pentru a-l consola, ceea ce o mulțumea pe deplin.

Nu-l bănuise niciodată pe Mike de astfel de lucruri, dar de la întâmplarea cu Luan îl credea capabil de orice, când se simțea neglijat. Luan se dovedise o îngrijitoare bună, din toate punctele de vedere, își spuse Carys. De altfel, ea nu-i reproșa nimic, pentru că

se dovedise a fi o persoană foarte iubitoare întotdeauna și se împrieteniseră mult în ultima vreme.

Fusese, totuși, foarte surprinzător pentru ea când, în a doua zi de izolare, ușa se deschise încet și Mike intră zâmbitor, pentru a vedea cum se simte.

Rămase mai întâi stânjenit lângă ușă, ca și cum s-ar fi așteptat să fie dat afară, dar când văzu că ea nu spune nimic, traversă camera și se așeză încet pe marginea patului. Îi prinse o mână într-ale lui și o privi cu curiozitate.

– Mi-a fost dor de tine, șopti el.

Așadar, își spuse Carys, din nou se gândea doar la situația lui. Nicio întrebare cu privire la boala ei?

– Ce i-a venit lui Campbell să te izoleze așa? Nu ești chiar atât de bolnavă, nu-i așa, iubito?

– Am răcit, răspunse ea și în plus, am probleme cu stomacul. Nu sunt propriu-zis bolnavă, dar Driff se teme că se vor contamina și ceilalți.

– A fost ideea ta sau a lui, să te izolezi? Cred că nu tu ai vrut asta, nu-i așa?

Carys ascultă pașii care se auziră dincolo de ușă, sperând că cineva va intra și va întrerupe conversația lor, pentru că îi vâjâia capul și n-avea niciun chef de dat explicații.

– Dar e mai bine așa, Mike. Știi și tu că gripa se transmite foarte repede și nu e cazul să avem aici o epidemie. Nu trebuia să intri aici, Mike.

– Cine ți-a spus toate astea? întrebă el, furios. Campbell e doctor? N-avea niciun drept să te închidă în cameră, și ar fi trebuit să-i spui asta.

– Mike, încetează!… Dacă vă îmbolnăviți cu toții, e mai bine?

– Ah, nu-mi pasă… Mă simt mai rău, așa, fără să am nimic de făcut și fără să am cu cine să schimb o vorbă. Slavă Domnului că mai sunt doar două săptămâni până ne vom întoarce la civilizație, chiar dacă ne întoarcem cu iahtul lui Campbell, spuse el, pocnindu-și degetele și aplecându-se puțin spre ea. Nu vrei să ieșim puțin la soare, iubito? zâmbi el, încercând să fie cât mai convingător.

Carys își puse o mână pe fruntea înfierbântată și închise ochii. Chiar nu putea înțelege că nu era o răceală banală?

– Nu mă simt prea bine, Mike.

– Cu alte cuvinte, îmi ceri să te las singură? întrebă el, ridicându-și sprâncenele, în timp ce colțurile gurii i se lăsară mult în jos, într-o expresie pe care Carys o știa de multă vreme.

Carys nu răspunse și el îi mângâie o vreme mâna în tăcere.

– Sunt foarte dezamăgit, iubito. Am crezut că ești ținută aici cu forța, dar văd că nu vrei să ieși.

– Mike, spuse ea, întorcându-și capul… Aș vrea să nu mai insiști.

– Hai, Carys, nu-i decât o simplă răceală, spuse el, ridicând-o și strângând-o la piept. Poți ieși, nu-i așa? întrebă el, sărutând-o brusc și strângând-o atât de tare, încât Carys îl împinse, instinctiv, cu mâna.

Mike o puse din nou apoi cu capul pe pernă și Carys respiră ușurată când, peste umerii lui Mike, îl văzu pe Driff apărând în ușă. Se uită o clipă la Mike încruntat, pe urmă veni până aproape de pat. Era încălțat cu niște pantofi foarte ușori, așa încât nu i se auziră pașii, dar Mike se întoarse și privi peste umăr, simțind probabil o prezență străină.

– Nu știi să bați la ușă când intri în dormitorul unei doamne? întrebă Mike furios, dar Driff ignoră această observație.

Carys îl privi cu îngrijorare, pentru că nu-și amintea să-l mai fi văzut atât de îngrozitor de enervat.

– Carys trebuie să stea izolată, șuieră el. În plus, vezi foarte bine cât de rău se simte. Ieși, te rog.

Carys ar fi vrut să-i spună că Shushterii nu se lasă niciodată până nu pierd toate bătăliile posibile, dar se mulțumi să se vâre mai mult sub pătură și să se bucure de mâna lui pe fruntea ei încinsă. Își închipuia ce va urma și în adâncul inimii ei jubila cu anticipație.

Mike rămase pe marginea patului, în mod ostentativ, jucându-se cu degetele lui Carys:

– Nu cumva crezi că mă sperie pe mine câțiva microbi? întrebă el, ridicându-și orgolios bărbia. Spre deosebire de tine, după cum observ.

Driff nu făcu nicio mișcare. Doar scânteile din ochii lui îi puteau spune lui Carys ce efort depunea să nu reacționeze foarte dur, în acel moment.

– Nu cred că domnul Shushter va fi foarte încântat dacă pupila sa va face pneumonie, în condițiile în care nu e nici urmă de doctor pe-aici. Mi se pare mie sau bronșita ta a fost subiect de jurnal cu nu foarte mult timp în urmă? Carys are o simplă răceală la gât, Dumnezeule, doar nu crezi că…

– E exact ceea ce cred, răspunse Driff aspru. Acum, fă bine și cară-te, m-ai auzit?

Mike rămase încă două, trei momente locului, reflectând asupra situației, după care, ridicându-și mâinile spre cer într-un gest al răstignirii, capitulă:

– Bine, bine… Mă duc, dar să nu-ți închipui că nu te-am ghicit, Campbell…

– Foarte bine, răspunse Driff cu răceală, deschizându-i ușa.

Mike se ridică, târându-și piciorul încă în suferință și când ajunse la ușă se întoarse spre Carys și-i trimise o bezea.

– Pe curând, iubito, spuse el și se îndreptă oftând spre sufragerie.

Driff rămase o clipă cu ochii în podea, privind preocupat într-un punct fix.

Apoi se apropie de pat și puse din nou mâna pe fruntea Carysei.

– Trebuie să știi că nu e doar o simplă răceală… Sper ca tu…

Driff se opri și scutură încet și trist din cap.

– Sper că n-ai făcut nicio boală pe care să nu o putem trata aici.

Carys se uită la el cu ochi scânteietori și optimiști.

– E doar o simplă răceală, Driff. O să scap curând de ea.

Driff o strânse puternic de mână:

– Sper să te ajute Dumnezeu. Apoi, ca și cum și-ar fi revenit, îi spuse cu un zâmbet:

– Hai, dormi puțin. Te va ajuta. Și dacă prietenul tău te va mai deranja, strigă după ajutor și eu sau Luan vom fi imediat aici.

Carys încuviință din cap, fără să spună nimic, dar când îl văzu că vrea să deschidă ușa, șopti:

– Driff…

Driff Campbell își sprijini palmele de marginea ușii și se întoarse încet spre ea:

– Da?

– Mulțumesc.

După o primă reacție de surpriză, Driff Campbell zâmbi ușor, cu ochii scânteind:

– Oricând, cu plăcere, spuse el și flutură mâna în semn de rămas-bun, după care ieși cu capul plecat.

Capitolul 8

În ultimele zile, Carys avusese surpriza să constate că deși se simțea foarte rău, în afară de un deranjament stomacal foarte puternic, nu avea nimic. Luan îi administrase o dietă foarte severă, dar, cu toate acestea, nu avusese loc nici cea mai mică ameliorare, până atunci.

Mike nu mai dăduse niciun semn de viață și Carys își spuse că probabil nu mai avea chef de o altă confruntare cu proprietarul insulei.

Carys privi cu încântare soarele care răzbătea pe fereastra deschisă. În sfârșit, părea să se simtă mai bine. Se odihnise îndeajuns și parcă îi reveniseră toate forțele. Ascultă din nou cu plăcere și interes zgomotele

insulei, gândindu-se că erau atât de multe lucruri speciale acolo, pe care nu le-ar fi putut întâlni în nicio altă parte a lumii. Căderea șuvoaielor de apă ale cascadei în bazin era un sunet cu care se obișnuise atât de mult de când era aici, încât nu-și mai putea imagina trezirile ei dimineața fără această muzică atât de antrenantă a miracolului naturii. Mai era și ciripitul vesel al păsărelelor care-i măreau pofta de viață și o chemau în soarele de afară, cu trilul lor matinal, de fiecare dată.

Întreaga atmosferă de aici era parcă făcută anume pentru a-i trezi toate simțurile și a-i inocula doza zilnică de fericire absolută.

Se atașase deja foarte mult de proprietatea lui Driff și-i aprecia din toată inima frumusețea, pe care nici Mike și nici tatăl lui nu o puteau înțelege. Din păcate, indiferent de sentimentele ei, peste mai puțin de o săptămână trebuia să părăsească acest paradis.

Poate zilele de boală o făcuseră puțin mai melancolică, dar suferea la gândul că nu-l va mai vedea niciodată pe Driff și toate splendorile de aici.

Despărțirea de Driff va fi probabil cel mai greu de îndurat, deși până acum nu avusese curajul să recunoască nici măcar față de ea însăși.

Se ridică ușor pe pernă, punându-și mâinile pe piept. Cămașa lui Driff, care îi era atât de mare, o făcea să se simtă foarte vulnerabilă.

De fapt, slăbise mult în ultimul timp și nu era nici o șansă să-și revină prea curând, se gândi ea, cu regimul pe care, desigur, trebuia să-l mai țină ceva vreme.

Dinspre verandă sau dinspre sufragerie, poate, răzbătură până la ea două voci bărbătești și, ascultând mai bine, îl recunoscu pe Mike, însoțit de Karl Shushter.

Încercă să distingă ce spuneau, dar nu prinse decât câteva cuvinte disparate, la intervale mari de timp.

După câteva minute se auzi o altă voce și Carys își dădu imediat seama că era Driff. Ceea ce-i plăcea la el, era faptul că nu ridica niciodată tonul, indiferent de cât de enervat ar fi fost, ceea ce nu se putea spune despre fostul ei șef. Ce o preocupa însă cel mai mult, era faptul că neînțelegerile de dinainte se transformaseră în ultimul timp în ostilități. Își ridică mai bine capul și privi spre ușă, unde se auziră pașii ușori ai Luanei.

Vru s-o cheme, dar iuțeala pașilor o făcu să se răzgândească și doar câteva momente după asta se auzi o altă ușă deschizându-se, probabil de la dormitorul Luanei.

Se părea că fata intrase iar în niște belele și Carys dădu ușor din cap, dezaprobator. Urmă o altă altercație între bărbați, dar Carys respiră ușurată când își dădu seama că vocea inconfundabilă a lui John nu se auzea.

Mike părea să nu mai fie impresionat, de astă dată, de autoritatea lui Driff, pentru că-l auzi spunând:

– Nu-i treaba ta, Campbell, pleacă de-aici!

Urmară câteva bufnituri de podea, după care nu se mai auzi nimic, până când pașii lui Driff răsunară grăbiți pe holul din fața camerei ei.

– Driff! strigă ea, alarmată.

Inima i se făcu cât un purice, în așteptare. Apoi ușa se deschise și Driff privi înăuntru cu uitătura cuiva care nu era chiar sigur că fusese chemat.

Carys se făcu mică în pat și își simți sângele scurgându-i-se tot din față.

Driff Campbell se opri în ușă, privind-o fără să spună niciun cuvânt, după care făcu câțiva pași înăuntru.

– Driff, spuse Carys, mi s-a părut că aud niște voci certându-se pe verandă.

– Ți-ai dat seama că a fost o bătaie și ești curioasă.

– Da, mi-a fost frică de asta…

– N-ai nici-o grijă. Nu e nimeni rănit, deși e de mirare cum am reușit să nu-i fac bucăți.

– Cred că știu de ce s-au întâmplat toate astea, spuse Carys, care ura violența și se simțea acum foarte nemulțumită și supărată de situație.

– Da, cred că-ți închipui, răspunse Driff sec. Oricum, cred că-l cunoști destul de bine și nu e o surpriză pentru tine.

– Pe Mike? întrebă Carys, deranjată de tonul cu subînțeles al lui Driff. Știi deja care a fost relația mea cu el.

– Am vorbit despre atât de multe lucruri, că… Problema e că nu mai știu pe cine să cred. El îmi spune că imediat ce veți pleca de aici vă veți căsători și că n-are de gând să se răzgândească, iar tu îmi spui că n-ai vrut niciodată să te măriți cu el.

– Nu, n-am vrut și nici nu vreau, răspunse Carys, foarte ferm.

Privindu-l pe Driff, ideea de a trăi alături de Mike și de tatăl lui îi displăcu și mai mult ca până atunci și o cuprinse disperarea la gândul că va trebui să-l părăsească în curând. Părea că deja îl cunoștea atât de bine și, în plus, i se relevaseră alte fețe ale caracterului lui, care o surprinseseră în mod plăcut.

Părul lui foarte deschis la culoare de obicei, ud acum, avea o nuanță mai închisă și brațele lui puternice

purtau urme de sare. Carys ar fi vrut să se ridice și să-l strângă în brațe.

– Bine, spuse el într-un târziu. Te cred, spuse el clătinând din cap, ca și cum s-ar fi străduit să înțeleagă ceva. Te cred, pentru că te doresc, deși am atâtea alte căi și nu știu de ce naiba mi-a cășunat tocmai pe tine.

Carys tăcu pentru moment. Era foarte dificil să gândească normal, cu el atât de aproape. Oricum, era sigură că îl prinsese din nou pe Mike cu Luan, dar vroia să știe exact ce se întâmplase.

– Te-ai certat cu Mike din cauza lui Luan, sau… ce s-a întâmplat? întrebă ea, nemaiputând să-și stăpânească curiozitatea.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu ne-am războit din cauza ta, spuse el cu un zâmbet caustic în colțul gurii.

– Ah, nici nu mă gândeam la asta, se grăbi Carys să răspundă. Am auzit-o pe Luan și am crezut…

– Ai crezut bine. Dar nu cred că e problema ta, dacă, într-adevăr, nu vrei să te căsătorești cu el.

– Mă interesează, pentru că amândoi îmi sunt prieteni. Îmi pare rău…

– Pentru ce? Nu e vina ta că el a văzut o prăjitură și vrea s-o și mănânce.

– Nu. Nu, bineînțeles, răspunse Carys încet.

– Atunci, nu-ți cere iertare pentru el.

Driff Campbell își trecu degetele prin păr și continuă oftând:

– Dumnezeule mare, abia aștept să vă văd plecați!

– Da, nu mai este mult până atunci, răspunse ea, dezamăgită că o punea în aceeași oală cu Mike și cu tatăl lui. Da… vei scăpa curând, continuă ea, frământându-și mâinile și încercând să-și stăpânească lacrimile care-i umezeau ochii.

– Te vei întoarce în sfârșit la civilizație, comentă el, în timp ce Carys îl privea cu coada ochiului, surprinsă să vadă că degetele îi tremurau la fel de mult ca ale ei.

– Nu, Driff, spuse ea, atunci… Îmi place aici, din aceleași motive din care îți place și ție.

– Da, bineînțeles că îți place spuse el, dând impresia că își reamintea asta în acel moment.

Carys se uită din nou la degetele lui lungi și neliniștite și căută în minte cu disperare un motiv, pentru a nu pleca odată cu ceilalți.

– Driff… Dacă tu… Știi, eu nu voi mai lucra pentru Karl Shushter. Dacă ai nevoie de cineva care… De o dactilografă…

– Nu, iubito…Categoric, nu!…

Carys simți un nod puternic în stomac, dându-și seama ce greșeală făcuse. Probabil o vârâse în aceeași categorie cu acea misterioasă Elizabeth, care încercase să i se bage cu forța pe sub piele și în speranța că asta o va ajuta să se întoarcă își lăsase aici pantofii și inelul.

– Femeile și munca nu fac casă bună, iubito. Nu m-aș putea concentra stând alături de tine.

Era foarte neplăcut pentru ea să audă toate astea, dar, dacă se gândea bine, nici nu se așteptase la mai mult.

– Da… Înțeleg… Doar că…Am crezut…

– Da, știu la ce te-ai gândit, Carys, dar… Crede-mă… Nu merge…

– Imediat ce Shushterii se îmbarcă, voi încerca să recuperez timpul pierdut. Dacă rămâi, nu va avea cine să-ți țină companie.

– Da, am înțeles… Iartă-mă…

Era atât de greu să suporte indiferența lui, încât își dorea ca el să plece cât mai repede din cameră și s-o lase singură, pentru a putea plânge în voie. Nu pentru că refuzase să lucreze pentru el vroia să plângă, în fond era normal să nu poată renunța la tabieturile lui, ci pentru că era atât de nerăbdător s-o vadă plecând, când ea vroia atât de mult să rămână.

– Nu trebuie să-ți ceri iertare chiar pentru orice, iubito. Nu pot să accept, pentru că știu ce necivilizat sunt când lucrez. Karl Shushter e mic copil pe lângă mine, atunci.

Sunt o adevărată brută, spuse el, apropiindu-se și mângâindu-i bărbia. Te vei întoarce cu ei și vei găsi tu ceva de lucru, care să-ți convină.

– Aș vrea să pleci acum, răspunse ea, cu lacrimile curgându-i pe obraz.

Mă simt ca o idioată plângând așa și nu vreau să ți se facă milă de mine.

– Oh, Carys, spuse el strângându-i capul la piept, nu plânge, iubito, te rog.

Carys își înfundă obrazul în cămașa lui și începu să plângă și mai tare.

Driff Campbell o sărută pe frunte și acest sărut patern o aduse la realitate.

– Îmi place atât de mult aici, îngăimă ea… Am… am crezut o clipă că aș putea rămâne, spuse ea, îmbrățișându-l cu putere.

– Da, dacă eu aș renunța la munca mea. Dar știi că n-aș face asta.

– Da, știu, iartă-mă că te-am îmbrățișat așa, ca un copil plângăreț.

– Am înțeles că ești sensibilizată de boală și că ai avut nevoie de un umăr pe care să plângi.

Cine te-ar blama pentru asta?

– Ai avut tot soiul de probleme, din cauza venirii noastre aici, nu-i așa? întrebă ea, retrăgându-se.

– Cred că ai dreptate, spuse el și râse cu poftă, văzând expresia ei de reproș.

– În câteva zile vom pleca, și vei uita cu totul de noi.

Driff Campbell o privi lung câteva momente, după care răspunse sec:

– Poate.

Doar dacă nu se va mai prăbuși încă un avion în Pacific, surâse el.

– Sau dacă altă fată nu va mai veni aici cu iahtul tău.

Driff Campbell o măsură cu privirea și râse cu poftă.

– Da, și asta…

A doua zi dimineață, Carys nu mai rezistă și părăsi patul. Nu vroia ca Mike să-i mai facă avansuri Luanei și să-și îngreuneze astfel situația, și în plus, se simțea destul de bine pentru a fi prezentă la micul dejun în sufragerie.

Luan se bucură foarte mult văzând-o, dar Carys observă că pur și simplu îl ignora pe Mike.

După micul dejun, Mike o invită la o plimbare pe plajă, dar Carys îl refuză și preferă să nu se îndepărteze de casă, unde șansele de a rămâne multă vreme cu el erau minime.

În cele din urmă, Mike nu mai insistă și își aduse un șezlong alături de ea, pe verandă.

Așa cum sperase, Karl Shushter rămase și el acolo și Mike îi aruncă o privire fugară, înainte de a o întreba în șoaptă:

– Care-i problema, iubito? Pari foarte preocupată de ceva.

Carys, la rândul ei, privi și ea spre Karl Shushter, întrebându-se dacă-i putea auzi, apoi răspunse:

– Te surprinde că sunt așa, când te-ai legat din nou de Luan?

Mike dădu amuzat din cap și-i prinse mâinile într-ale lui.

– Ești geloasă, iubito? Ai devenit geloasă până și pe mica servitoare a lui Campbell?

Era imposibil să-și poată păstra cumpătul cu el, când glumea așa cu viața Luanei și a lui John.

– Nu, Mike, nu sunt geloasă, dar Luan nu e o servitoare, e o prietenă, și nu vreau să te joci așa cu ea și să-i strici viața.

– Atunci, poate ar fi mai nimerit să schimbăm partenerii.

Tu îl iei pe John Kanaka și eu pe Luan.

Carys vru să se întoarcă spre el și să-i spună verde în față ceea ce credea despre el, dar nu vroia să tensioneze și mai mult atmosfera, acum când le mai rămaseră atât de puține zile până la plecare. Își controlă deci vocea și spuse sec:

– Nu e cinstit din partea ta, Mike. Nu doar față de John și Luan, ci față de noi toți ceilalți.

Au mai rămas puține zile până la plecare și ar fi mai frumos din partea ta dacă n-ai mai crea și alte probleme până atunci.

– Oh, încetează cu dădăceala, am avut deja parte de asta ieri, de la tata și de la Campbell.

Carys făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă:

– Te-a dădăcit, tatăl tău?

– E de necrezut, nu-i așa?

Dar s-a aliat cu Campbell și m-au acuzat că m-am ținut de fusta Luanei.

Deși inițial îi păru foarte surprinzător, Carys se gândi mai bine și își dădu seama că bătrânul Shushter avusese întotdeauna foarte mult tact în conflictele de la firma sa și, în plus, nu agreea promiscuitatea.

Fusese căsătorit de trei ori și de fiecare dată legitim.

Oricum, era sigură, fusese pentru prima dată când se aliase cu ideile altcuiva și, mai ales, o făcuse împotriva fiului său.

– Dacă mă gândesc mai bine, nu e chiar atât de surprinzător, afirmă ea, spre enervarea lui Mike.

– Pentru mine a fost o mare surpriză.

Carys se uită cu coada ochiului spre Karl Shushter și se întrebă cum fusese posibil să stea zi de zi alături de un om și să-l cunoască atât de puțin.

Mike o scrută un timp fără o vorbă, după care spuse încet:

– Cum ai aflat despre cele întâmplate ieri?

– Țipai atât de tare, că ar fi fost imposibil să nu aud. Din păcate, n-am deslușit niciun cuvânt.

– M-ai auzit atunci certându-mă cu Campbell, dar cine ți-a spus că din cauza Luanei?

Putea fi din cauza ta.

– Știu că a fost din cauza Luanei.

Carys se uită din nou cu precauție spre Karl Shushter, pentru că, nu știa exact de ce, avea impresia că îi ascultă.

– Cum poți să știi atât de exact, Carys? A venit la tine Luan să se plângă de faptul că, văzându-ne împreună,

Campbell ne-a scos afară pe amândoi, punând vina doar pe mine?

– Nu, n-a venit, răspunse Carys. Îți poți închipui că nu. Am auzit-o doar că a alergat în camera ei, după ce am auzit urletele tale.

– Atunci, cineva a venit să te informeze că am sărit peste cal și cred că știu și cine a făcut-o. Abia a așteptat să-ți spună ce hahaleră sunt, nu-i așa?

– Mike, ești…

– Acum văd cine-mi ești, Carys, o întrerupse el, înroșindu-se de mânie. Îi tot dai în sus și-n jos cu greșelile mele, dar nu vezi paiul din ochiul tău. Când am venit eu să te văd ai făcut pe bolnava și mi-ai dat de înțeles că vrei să plec, dar când a venit Campbell… Oh, nu…

El a fost binevenit. Ar fi mai bine să știi că e mai bătrân decât mine și are mult mai multe de-astea la activ, dacă n-ai auzit până acum de reputația lui.

– Mike, încetează imediat!

Carys era atât de furioasă pe el în acel moment, încât se abținu cu greu să nu-l plesnească.

Văzuse că Driff era important pentru ea și încerca acum din răsputeri să-l descrie ca pe o persoană sordidă și fără scrupule.

– L-am auzit pe Driff pe coridor și l-am chemat să-l întreb ce s-a întâmplat.

– Așa, deci…

Carys se ridică în picioare, pentru că nu vroia să-și strice toată ziua.

Aruncând o privire spre Karl Shushter, văzu că acesta se apropia de ei, așa că se îndepărtă.

Ajuns în fața fiului său, Karl Shushter îl privi o clipă cu insistență, apoi îi spuse scuturând din cap:

– Încetează cu prostiile, Mike.

De ce nu te liniștești?

Mike fu probabil contrariat de faptul că tatăl său e de partea altcuiva pentru a doua oară în ultimele zile, că se ridică și-și privi tatăl drept în ochi, gata să-l înfrunte:

– Vrei să-mi ceri să stau departe și de Carys?

Karl Shushter o privi pe Carys cu ochii îngustați, după care se întoarse din nou spre fiul său:

– Ceea ce vreau să-ți spun este să nu te mai bați pentru o cauză pierdută, fiule!…

Mike își îndreptă ochii plini de neîncredere spre Carys, apoi se uită la tatăl său din nou, zâmbind sarcastic.

Carys se apropie încet și-i puse mâna pe braț:

– Îmi pare rău, Mike, dar ți-am spus de nenumărate ori că nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Acum, după ceea ce ți-a spus tatăl tău, poate vei vrea să înțelegi, în sfârșit.

Mike nu răspunse. O fixă doar cu privirea, în timp ce buza de jos începu să-i fluture batjocoritor. Karl Shushter își aținti și el spre ea privirile de gheață și Carys se simți dintr-o dată un intrus, în acel loc.

Driff și insula lui erau deja mult mai importante pentru sufletul ei și Karl Shushter înțelesese asta, fără prea mult efort. Pentru Mike însă, deziluziile abia începeau.

Capitolul 9

Carys cerceta preocupată întinderea oceanului, aducându-și, gânditoare, genunchii la piept.

Din clipă în clipă, începând de acum, iahtul lui Driff Campbell putea să apară la orizont, iar cu asta începea sfârșitul zilelor ei atât de minunate. Știa că, după ce va pleca, nu-l va mai vedea niciodată pe Driff și nici insula de care se îndrăgostise.

Nu se mai ivise nicio ocazie de a rămâne singură cu el, de la ultima lui vizită în dormitorul ei, dar știa cu certitudine, în această clipă, că îl iubea cum nu mai iubise niciodată în viața ei. Toată săptămâna așteptase un semn de la el, din care să înțeleagă că poate să mai rămână pe insulă, dar el părea foarte dornic să scape

cât mai repede de toți cei trei vizitatori care îl deranjaseră de la munca sa, atât de mult timp.

Mike fusese foarte tăcut și el toată săptămâna, chiar distant, dar Carys știa că asta nu se datora faptului că se apropia momentul plecării, mai ales că nu făcuse nici el niciun secret din faptul că aștepta cu nerăbdare să se întoarcă la civilizație. Vorbise foarte puțin cu Driff, doar strictul necesar, pentru a nu fi complet nepoliticos, iar ei abia dacă îi adresase vreun cuvânt, când și când. Carys păstră și ea distanța la rândul ei, pentru a nu-i mai da din nou speranțe.

Vor pleca de aici la Honolulu, iar acolo își va vedea de drumul ei.

Nu mai era angajata lui Karl Shushter, așa că se va întoarce în Anglia, sau își va căuta o altă slujbă, în Hawaii. Nu depindea de nimeni, astfel că îi va fi ușor să se hotărască.

Era foarte tentată, totuși, să rămână în Hawaii, pentru că Driff îi spusese că are o casă acolo și, în plus, îi plăceau foarte mult acele locuri, așa că avea toate motivele să dorească să se stabilească pe acea insulă. Viața ei socială va fi, probabil, complet diferită de cea cu care se obișnuise în perioada în care stătuse cu Mike, dar erau multe de făcut într-un astfel de loc și

șansele de a-l întâlni din nou pe Driff puteau fi destul de mari.

– Carys…

Vocea plăcută a lui John Kanaka o trezi din visare… Își ridică privirile și-l văzu aplecat asupra ei, iar zâmbetul lui, de obicei cald și deschis, era acum foarte trist și Carys bănuia că știa și el, la fel de bine ca Luan, de ce nu vroia să părăsească insula. Niciunul nu-i spusese niciun cuvânt în acest sens, dar simțise simpatia și aprecierea lor întotdeauna.

– Bună ziua, John, nu e încă timpul pentru masa de prânz, nu-i așa? întrebă ea, forțându-se să zâmbească.

– Iahtul e aproape, Carys… Tocmai l-am văzut, de pe Tobă.

– Oh… Oh… Mulțumesc, răspunse Carys, străduindu-se să zâmbească din nou, deși inima îi îngheță de emoție. Driff știe?

– Nu încă. Am venit să te anunț pe tine, mai întâi.

– Mulțumesc.

John continuă să rămână aplecat asupra ei și ochii lui aproape negri erau plini de o mare tristețe.

– N-am reușit să ajung până în vârf, așa cum aș fi vrut, dar cred că e o perspectivă minunată de acolo, mai ales azi, pe o zi atât de frumoasă.

– Vrei să te duc acolo, acum? îi spuse John cu o emoție vădită în glas. Poți vedea iahtul deja, dacă nu mai ai răbdare.

– E atât de aproape? întrebă ea cu tristețe în glas.

John clătină afirmativ din cap, privind-o în ochi, foarte atent.

– Mai are vreo două ore până aici.

– Două ore!

Carys își întinse picioarele și încercă să se închipuie la bord, întorcându-se la Honolulu și lăsând în spate toate splendorile de aici și, mai ales, îndepărtându-se de Driff. Îi era mult mai greu să plece decât anticipase, dar nu putea schimba nimic. Driff insistase prea mult în ideea că nu suporta să vadă nicio altă femeie pe insulă, în afara Luanei.

– Da, peste două ore va fi aici și va pleca peste două zile.

– Ducând cu el, în sfârșit, atât de nedoriții oaspeți, răspunse Carys, și râse fără niciun pic de veselie. Ce bucurie va fi pe toată lumea.

– Tu nu ești nedorită, răspunse John, fixând-o cu ochii lui mari. Și eu și Luan am fost foarte fericiți să te avem aici.

– Driff însă, nu. El abia așteaptă să plecăm, cu toții.

John scutură puternic din cap, în sensul de nu.

– Nu-l cunoști, Carys. E un om foarte puternic și nu-și dezvăluie sentimentele, dar nu este intangibil.

– Adevărat?

– Ar fi trebuit să-ți dai seama de asta, iubito. A stat mult cu tine. Însemni pentru el mult mai mult decât orice altă persoană dinainte.

Nu era foarte ușor de crezut asta, își spuse Carys, dar după tonul pe care-l abordase, John părea să fie foarte sigur de ceea ce spusese.

– Nu… Nu pot să cred… șopti Carys. Pare foarte bucuros că plec și de altfel mi-a și mărturisit-o.

– E adevărat, insistă John. Crede-mă. Eu îl cunosc. Dar ține cu orice preț să păstreze orânduielile pe care și le-a propus când a cumpărat insula. Cum am spus, e un bărbat foarte puternic și își ține promisiunile chiar și față de el însuși, indiferent cât îl costă asta.

– Oh, John, spuse ea, refuzând să se lege de vreo speranță, în pofida a tot ceea ce-i spusese el. Să nu crezi că n-am încercat să-l schimb. M-am oferit chiar să-i fiu secretară, dar m-a refuzat cu fermitate.

– Nu e ușor să-l schimbi, pentru că pacea de pe această insulă, necesară pentru munca lui, înseamnă foarte mult pentru el.

– Știu.

Deodată, ca și cum i-ar fi trecut pentru prima dată ceva prin minte, John o privi adânc în ochi, înainte de a începe din nou să vorbească.

– N-am spus încă nimănui că sosește yahtul. Vrei să urcăm pe Tobă, înainte de a-i anunța?

Carys se emoționă foarte mult la această idee, dar nu spuse nimic. Îi dădu însă mâna s-o ajute să se ridice și fața lui frumoasă se lumină în așteptarea răspunsului.

– Mi-ar plăcea să pot merge acolo măcar o dată, înainte de apleca, spuse Carys. Dar aș vrea să merg singură, John.

John o cercetă cu privirile pe toată fața, după care se uită spre casă neliniștit, ca și cum s-ar fi așteptat ca Driff să apară din clipă în clipă și să le strice planul.

– Nu cred că Driff va fi foarte mulțumit de asta, spuse el.

– Oh, John, nu mai contează acum. Dacă voi păți ceva, cum iahtul va fi aici în două ore, mă vor putea duce la cel mai apropiat doctor.

– Bine, dacă vrei tu asta, răspunse el, deși, era vădit îngrijorat și nemulțumit de ideea ei. Dar te rog să fii atentă. Nu vreau să pățești ceva și în mod sigur nici Driff.

– Nici eu, zâmbi Carys. Voi fi foarte atentă, doar că vreau să văd măcar o dată această priveliște și s-o pot savura nestingherită.

John o conduse până aproape de cascadă, rugând-o de nenumărate ori să fie cât putea de atentă, după care se întoarse în casă, pentru a-l anunța pe Driff de sosirea iahtului.

Vor fi cu toții fericiți la auzul acestei vești, își spuse Carys și se grăbi să urce cât mai repede.

***

Preocupată să nu mai pățească nimic, Carys căută cea mai ușoară cale de a străbate colina. Îi lua ceva mai mult timp așa, dar efortul era vizibil mai redus, pentru că terenul nu era atât de abrupt și nici vegetația atât de abundentă.

Ajunse, într-adevăr, cu ușurință în vârf, bucurându-se la vederea stâncilor galbene, care sclipeau golașe în lumina soarelui. Panorama era cu totul și cu totul ieșită din comun, iar vastitatea oceanului, care se desfășura imperturbabil sub privirile

ei, o făcu să se simtă stăpâna lumii întregi. Deodată, exact sub linia orizontului, apăru, forma încă nedeterminată, din cauza distanței, a iahtului lui Driff, care venea s-o ducă departe de el și de Insula tobei de aur. Lacrimile îi inundară obrajii și-i împăienjeniră vederea. Își întoarse capul și își sprijini fruntea înfierbântată de fața pietrei de lângă ea, închizându-și ochii, îndurerată. Știa că nu avea niciun rost să plângă, dar dorința de-a o face fu irezistibilă. Când își deschise din nou ochii, îl văzu pe Driff, venind de pe cealaltă parte a Tobei, direct spre ea. Surpriza fu atât de mare, încât Carys se dădu un pas înapoi, pentru a-l privi mai bine. Driff se opri locului, privind-o fără să spună nimic. O privire adâncă și scrutătoare, care văzu în ea ca într-o oglindă.

– Driff? Cum se face că ești aici?… Cum ai ajuns înaintea mea?

Carys știu răspunsul înainte ca el să-i răspundă.

– Am urcat pe scurtătură, spuse el, cu ochii mijiți din cauza soarelui, ceea ce-i aminti expresia lui din clipa în care-l văzuse pentru prima oară în viața ei, cu două luni în urmă.

– Te-am rugat să nu vii niciodată aici fără mine, dar nu-ți pasă de părerea mea, nu-i așa, Carys?

Inima ei începu să bată cu putere la auzul vorbelor lui. Ridurile pe care le făcu acum în jurul ochilor, din cauza grimasei la lumina soarelui, îi dădeau un aer foarte sever și Carys nu vroia ca el să se supere acum, când le rămăsese atât de puțin timp de stat împreună. Ultima oară când se văzuseră, Driff o cuprinsese în brațe și o mângâiase, dar Carys se ruga să n-o facă și acum. Avea prea multă nevoie de el și nu vroia ca el să-și dea seama de asta, în acel moment. Întreaga ei ființă striga după atingerea lui și Carys se temea de reacțiile pe care le-ar fi putut avea dacă îl simțea aproape.

– Chiar mă întrebam dacă ți-ar păsa dacă aș păți ceva.

– De ce crezi că nu mi-ar păsa? întrebă el și ceva din vocea lui îi acceleră pulsul și mai mult.

– Iahtul tău va fi aci peste puțin timp și eu voi pleca. Vrei să spui că îmi vei simți lipsa după asta?

– Ai vrea să nu pleci?

Carys dădu din cap afirmativ, încă mai înainte ca el să sfârșească fraza și-l privi plină de speranță.

– Știi că nu vreau să plec, șopti ea. Nu vreau să plec de aici și nu vreau să plec de lângă…

Se opri…

Deja o văzuse plângând ca un copil că nu vrea să părăsească insula.

– Carys…

Vocea lui sună atât de profund și într-o clipă străbătu mica distanță dintre ei, pentru a-i prinde capul și a-l așeza pe pieptul lui. Prea destul, pentru a se mai putea abține, așa că, emoționată până peste poate, Carys îl cuprinse cu brațele. Închise apoi ochii, nemaigândindu-se la nimic, în afara trupului lui puternic și mlădios.

– Driff, nu mă alunga. Te rog, nu mă alunga, spuse ea cu buzele la pieptul lui bronzat, mirosind a sare și a aftershave, o combinație atât de proprie lui și atât de iubită de Carys.

Driff Campbell nu spuse nimic, dar începu s-o sărute încet pe păr, pe frunte, apăsându-și apoi buzele în spatele urechilor ei.

– Carys, iubito, crezi că eu vreau să pleci? o întrebă el sărutându-i clavicula și coborându-și buzele ușor spre pieptul ei.

– Nu știu, răspunse ea, arcuindu-se sub povara sărutărilor lui.

– Problema e că n-aș mai lucra nimic, dacă ai rămâne, și am semnat deja niște contracte.

– Pot? îl întrebă ea cu priviri scânteietoare.

– Nu știi? întrebă el șoptit.

– Atunci, vrei să rămân?

– Știi răspunsul la fel de bine ca mine. De ce crezi că am venit să te caut aici?

– Driff…

Orice ar fi vrut să spună, rămase pe vecie anulat, pentru că buzele lui îi acoperiră gura exact în acel moment, îmbrățișând-o atât de strâns, încât pe peretele stâncii se profilă doar o singură umbră. Apoi, dând la o parte rochia veche, îi dezveli umerii și o sărută încet și senzual, prinzându-i cu delicatețe pielea între buzele lui cărnoase. Apoi pe fața bronzată apăru un surâs foarte larg, după care o sărută ușor, înaintea fiecărui cuvânt:

– Am știut că-mi vei intra în sânge, încă din primul moment în care te-am văzut. Nu pot să te las să pleci, iubita mea, dacă aș face-o, n-aș mai putea scrie niciodată.

Carys zâmbi și ochii ei verzi se luminară ca niciodată până atunci.

– Nu vreau să te părăsesc, îi reaminti ea.

Te iubesc.

– Atunci, mărită-te cu mine…

Ochii lui albaștri sclipiră cu atâta duioșie, încât Carys fu sigură că nu va mai trăi un moment de asemenea frumusețe niciodată în viața ei.

– Vrei să te căsătorești cu mine, iubita mea?…

Carys îl cuprinse cu brațele după gât și el își împreună buzele cu ale ei. Mai întâi ușor, apoi din ce în ce mai apăsat și mai nestăpânit.

Carys nu se mai gândi la iahtul care se apropia inexorabil de insulă…

Nu mai avea nicio importanță…

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*